

SEDMÝ SMYSL

ÚNOSCE DRAKŮ

Ilka Pacovská

Albatros

Sedmý smysl

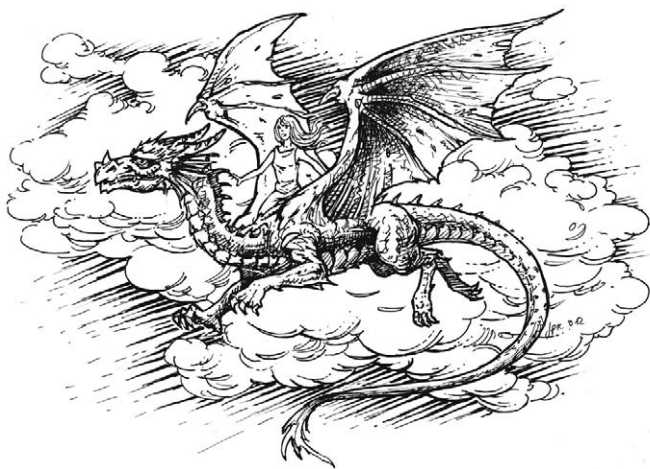
ÚNOSCE DRAKŮ

Únosce draků

ILKA PACOVSKÁ

Ilustroval Jan Patrik Krásný

Albatros

1. díl – Ostrov zasvěcení
2. díl – Smrt kouzelného džina

© Ilka Pacovská, 2013

Illustrations © Jan Patrik Krásný, 2013

ISBN 978-80-00-03115-6

Zloděj svačín

Zaber, P'ujibo, já to sám nezvládnou," pobízel kamaráda Sváta, když se pokoušeli vypáčit starou mohutnou větev z koryta říčky.

„Počkejte moment," zarazil je Rafan, „ještě je zaklíněná pod balvanem. Trochu ho nadzvednu.“

„Héj rup!“ Jednorožec zabral a větev se konečně uvolnila. Ale jak do ní byli opření, skončili hromadně ve vodě.

„Nechápu, proč se u všeho musíte koupat," směla se Hanka, která se kousek nad nimi pokoušela lopatou přesunout ke břehu nános písku zachycený nad zatarasenou částí říčky.

Už dva týdny pracovali na údržbě vodních toků před rezervací a posléze i v rezervaci. Zpočátku jim šla práce rychle od ruky, ale postupně se dostávali na území se silnými magickými anomáliemi, takže museli zapojit hlavně svaly. Tenhle úsek říčky byl obzvlášť obtížný. Strážci Magického lesa sem v průběhu roku téměř nechodili, a dopřávali tak klid tvorům, kteří se báli úplně všeho a nejvíc lidského pachu. Nyní však bylo nezbytné uvolnit koryto řeky, aby v okolí nevznikl bažinatý prales. Skupinky brigádníků si rozebraly úseky toku a teď pilně pracovaly na jeho vyčištění. Kamarádi

Rafan, Hanka a Sváta přibrali do party jednorožce P'ujiba a snažili se svým výkonem nezaostávat za dospělými. Zároveň si u práce užili i spoustu legrace a zábavy. Moc dobře si uvědomovali, že se budou muset rozejít, až tahle práce skončí, a kdoví kdy se zase potkají. Hanka by uvítala, kdyby tu s nimi mohl být i její dračí přítel Zuřivý plamen, ale Plam, jak mu říkali, byl černý drak a jeho soukmenovci přátelství s lidmi neuznávali. Dračí zvyky nedovolovaly, aby draci pohlíželi na lidi jako na sobě rovné. Kamarádit s člověkem se u nich považovalo téměř za zradu.

Rafan popadl druhou lopatu a pustil se do písečného nánosu spolu s Hankou. Za chvíli rozšířili průtokový prostor a zdálo se, že si vodní proud se zbylým pískem už poradí sám.

Popošli o kousek níž, kde byla další přehrada z větví.

„Co takhle svačina?“ navrhoval Sváta, když uviděl obrovskou kupu zaklíněného dřeva.

„To není špatný nápad,“ souhlasil Rafan a vylovil z batohu jídlo.

Hanka se posadila do trávy opodál vedle padlého stromu. Na kmen si položila rozbalenou svačinu a hledala v batohu ještě jablko. Když ho našla, sáhla pro svačinu a... chleba nikde! Na kmeni zbyl jen prázdný látkový ubrousek.

„To snad není pravda, než jsem se ohlédla, někdo mi sežral svačinu,“ začala se rozčilovat a zkoumat prostor za kmenem. Kromě dvou mravenců nic živého neobjevila. Ale po svačině ani památky!

„Na,“ nabídl jí Rafan půlku svého chleba, „já se s tebou rozdělím.“

Vděčně nabídku přijala. Při náročném pracovním tempu člověku opravdu vyhládne. Stále nenápadně pošilhávala za záda, zda něco nezahledne, ale svačina se nejspíš vypařila.

Navzdory společnému úsilí za celé odpoledne o mnoho nepokročili. Do brigádnického tábora, kde na ně čekala večere, se však vraceli v dobré náladě, i když unavení. Giro právě kontroloval v kotlíku guláš a Divoch krájel chleba. Ostatní se sesedli s miskami kolem a čekali, až šéf uzná, že je večere hotova. Zatím klábosili, co je na úsecích nového a jak postupuje čištění.

„Zdá se, že tu máme nějakého škůdce. Našel jsem mrtvého tetřívka. Moc krásný exemplář. Nechápu, proč ho ten tvor zabil, když ho nesežral,“ vrtěl hlavou Divoch a při řeči mával svýma obrovskýmá rukama v gestu naprosté bezradnosti.

„A jak ho zabil?“ zajímal se kolega.

„Vypadalo to na zlomený vaz. Na krku jsem našel otisk zubů, jako by se mu něco pokoušelo ukousnout hlavu, ale nedokázalo to.“

„A co stopy?“

„Pár jich kolem mrtvolky bylo. Nikam ale nepokračovaly.“

„A jak vypadaly?“

„Asi kočičí velikost, přibližně trojúhelníková tlapa s drápkou.“

„Nic takového neznám. Neděláš si z nás dobrý den, že ne?“

„Jasně že ne, bylo to divné,“ krčil rameny Divoch.

„Taky se tu toulá zloděj svačin,“ přidala se do diskuze Hanka, „než jsem se ohlédla, zmizela mi rozbalená svačina, a já nikoho ani koutkem oka nezahlédla. A to jsem ji měla položenou hned vedle sebe.“

Chlapi zařvali smíchy: „A stopy nenechal? Nebo aspoň drobky?“

„A co Sváta? Seděl od tebe dost daleko?“ přisadil si Giro, neboť všichni znali apetit jejich nejmladšího kamaráda.

„Hele, přestaň už se rejpat v kotlíku a uхни, ať si můžeme vzít večeri,“ dožadoval se jeden z hladových strážců rezervace.

Giro naposledy ochutnal a přikývl: „Tak jo, myslím, že je guláš hotový.“

Za půl hodinky byl kotlík vylízaný. Všichni spokojeně funěli a střídavě klimbali vsedě u ohně. Pár vytrvalců si ještě povídalo u kávy, ale ostatní se postupně nasoukali do spacáků a zalehli ke spánku přímo pod hvězdami. Bylo příjemně teplo, déšť nehrozil, takže nikdo po stanu ani nevzdechl.

Následující den vstala Hanka dřív, aby všem přichystala svačiny a oběd s sebou. Ze začátku se vraceli do tábořiště i na obědy, ale příliš je to zdržovalo, proto se rozhodli scházet až u večere. O to pracnější byla příprava jídla s sebou. Zívající Rafan přišel Hance pomoci. Nachystali pečivo, sýr a ovoce, k obědu kus uzeného a tvarohovou pomazánku, jak kdo bude chtít.

Tábor se začal probouzet a Rafan do vařící vody nad ohněm nasypal směs bylin na čaj. Hanka domazávala poslední chleby, když Giro odněkud k snídani vykouzil obří buchty s marmeládou.

To už do tábora přiběhl P'ujibo, který nocoval se svým otcem. R'íhan sice říčku nečistil, ale dohlížel, aby se jim do cesty nepřipletla nebezpečná zvířata a aby klid v rezervaci jejich nájezdem příliš neutrpěl.

„Vyprávěl jsem otci o tvé svačině,“ přitočil se jednorozec k Hance, „nijak zvlášť se nedivil a prohlásil, že se tu v okolí opravdu pohybuje něco divného. Dokonce ani on sám neví, co to je.“

„Pokud R'íhan neví, co to je,“ podíval se po nich Giro, „potom odhaduji, že ani my nemáme šanci záhadného tvora odhalit. Co ještě otec říkal, P'ujibo?“

„Myslí si, že jde o něco malého, co se umí neuvěřitelně rychle přemísťovat. Pravděpodobně nějaký mimořádně plachý tvor.“

„Tak vidíš, že jsem si nevymýšlel,“ dloubl do šéfa Divoch.

„Pokud je tak plachý, nebude nebezpečný,“ usoudil Giro, „takže vzhůru do práce, ať s čištěním trochu pohneme!“

Další dny proběhly bez zvláštních příhod. Neznámé stvoření se nejspíš přesunulo hlouběji do lesa, kde je klid, takže brigádnici na jeho existenci přestali myslet. Přestěhovali tábor o kus dál po směru toku říčky a pokračovali v práci.

Dostali se do blízkosti břehu s kolonií tulíků a Rafan odnesl svého malého přítele Plavíka k vodopádu, kde se narodil. Tulík uvítal, že může strávit týden se svou rodinou, ale Rafan za ním musel každý večer docházet, jinak by se mu stýskalo. Hanku mrzelo, že nemůže kamaráda na večerní procházce doprovázet, ale Giro děti důrazně požádal, aby do blízkosti tulíků nechodily. Nebylo žádoucí, aby se v chráněné kolonii objevil člověk, jehož by mohl některý z tulíků přijmout za partnera. Skupinka vzácných tvorů byla malá a všichni v Magickém lese důsledně dbali na to, aby přežila a rozmnožovala se.

Údržbu toku kolem vodopádu, kde se kolonie tulíků nacházela, prováděli vybraní strážci rezervace a těsně kolem pracoval už jen Rafan s P'ujibem. Hanka to chápala, ale nelíbilo se jí, že jejich partu okolnosti rozdělily.

Jí a Svátovi byl přidělen úsek zátočin za vodopádem, kde splavené větve uvízly v mělké části říčky. Bylo tu i několik nepříjemných míst, kde to silně zapáchalo hniloucí rybinou. Po uvolnění koryta se naštěstí všechno rychle zlepšovalo.

Když Hanka popošla k další zmeti větví a našla uhynulou rybu, štitivě si zacpala nos. Rozhodla se torzo ryby zakopat na břehu, než se pustí do vytahování větví a zvíří tím písek u dna. Vzala zdechlinu na lopatu a odnášela ji na břeh.

Znenadání ucítla neznatelný závan vzduchu. Před ní se zhmotnilo malé stvoření. Hance poklesly ruce překvapením a ryba sklouzla z lopaty na zem. Hleděla na maličkého pískově zbarveného dráčka. Snažila se nepohnout a pokud možno ani nemrknout, aby ho nevyplašila. I on ji se zájmem pozoroval. Vzápětí stočil pohled k rybě. Pomaličku a s velikou opatrností se k ní přibližoval. Vzal ji do tlapek a pustil se do ní. Musí mít velký hlad, pomyslela si Hanka, když viděla, jak v něm mizí kusy nevábné zdechliny. Pak jí ale vlétla do nosu muška a dívka se neubránila kýchnutí. Dráček nadskočil a v následujícím okamžiku tu nebyl, jen na zem jako ve zpomaleném záběru dopadl nesnědený kousek ryby. Hanka zamrkala překvapením. Naprosto nechápala, jak mohl dráček tak rychle zmizet. Málem si začala myslet, že to byla halucinace. Ale halucinace by přece nesežrala kus uhynulé ryby.

Vtom zahlédla Svátu, jak na ni mává: „Dáme si oběd, ne?“

„Fuj, tady to smrdí,“ řekl, když přišel blíž, „pojď si sednout někam dál. Táhle je takový příhodný plácek. Co říkáš?“

Posadili se na druhém břehu a vybalili chleba s masem.

„Proč nejíš?“ zeptal se Sváta, když viděl, že Hanka rozbalila jídlo a nechala ho ležet na ubrousku.

„Mám dojem, že je nablízku někdo hladový. Zkousím, jestli přijde ještě jednou.“

„To myslíš toho záhadného tvora, co jsme se o něm bavili?“ divil se kamarád a zakousl se do svého přídělu.

„Přesně tak. Já ho totiž před chvílkou viděla.“

„Vážně? A jak vypadá?“

„Nebudeš mi věřit. Je to malinkatej drak. Takovej žluto-běžovej.“

„Nesmysl, tak malí draci nejsou. Už když se narodí, máš jejich hlavu skoro po prsa.“

„Hm, taky jsem si to myslela. Ale před chvílí jsem viděla jednoho, co byl velký jako kočka.“

„Bůhví co jsi zahlédla. Tipl bych to na halucinaci z hladu...“ Dál nedořekl, protože se u prostřeného ubrousku zjevil dráček, popadl chleba, a než stihli podruhé mrknout, zůstal na místě jen prázdný ubrousek.

„Vidíš, teď jsi měl úplně stejnou halucinaci jako já,“ smála se Hanka, „akorát že já na rozdíl od tebe zůstanu o hladu.“

„Tohle nám nikdo nebude věřit.“

Sváťa přestal žvýkat a nemohl odtrhnout oči z místa, kde ještě před chvilkou bylo jídlo.

„Ukaž, dej mi aspoň kousnout,“ využila jeho nepozornosti a sebrala mu z ruky zbytek chleba. Kamarád jako by si toho nevšiml. Nevěřičně se naklonil a zkoumal okolí ubrousku. Dokonce našel stopy v písku.

„To je neuvěřitelné. Určitě používá něco jako bránu, ale je tak rychlý, že se to nedá zrakem postřehnout,“ udiveně konstatoval Sváťa a díval se, jak kamarádka dojídá chleba. Tentokrát ale neprotestoval ani to nekomentoval.

Celé odpoledne se při práci rozhlíželi, zda dráčka ještě jednou nezahlédnou, ale už se neukázal. Těšili se, až o něm budou vyprávět ostatním. Zpráva, že se v rezervaci objevil minidrak, bude určitě zajímat nejen strážce.

Večer, sotva dorazili do tábořiště, objevil se s několika muži pan Mojerana a donesl zásoby na další dny. Dokonce se tu motal i R'íhan s P'ujibem. Museli se svým příběhem počkat, až se roztrídí a uloží zásoby a až se muži sesednou k ohni, aby uvařili večeři a kávu.

„Hezká pohádka,“ smáli se strážci rezervace, když Sváťa dovyprávěl.

„Opravdu jste ho viděli na vlastní oči?“ zeptal se P'ujibo, a dokonce i R'íhan natáhl hlavu, aby slyšel odpověď.

„Viděli. Navíc po sobě nechal takovouhle stopu,“ namaloval Sváťa do popela otisk, jak si ho pamatoval od řeky. Jednorožci mu nakukovali přes rameno, přišel se podívat i Divoch.

„Jasně, to je ono,“ zamával na Gira, aby si stopu také přišel prohlédnout, „přesně stejnou šlápotu jsem našel v rezervaci i já. Říkáte mrňavej drak?“

„O něčem podobném jsem nikdy neslyšel,“ vrtěl hlavou Giro a drbal se ve vlasech, „kde se tady mohl vzít? Přece se nevylíhl jen tak ze vzduchu?“

„Asi se budete muset zeptat odborníků přes draky,“ podotkl R’íhan a pan Mojerana souhlasně přikývl.

Hanka jim psychicky zprostředkovala obraz dráčka, kterého si jako jediná stihla aspoň trochu prohlédnout.

„Bohužel je velmi plachý, bude problém zjistit něco o jeho zvyklostech,“ řekl jednorožec.

„Možná bychom ho mohli polapit magicky,“ navrhl Divoch.

„To nedoporučuji,“ potřásl hřívou R’íhan, „jediná možnost je nabídnout mu potravu na klidném místě. Ale nebude snadné získat jeho důvěru. Použití magie v této části rezervace by vyvolalo nerovnováhu.“

„S tou potravou to není špatný nápad,“ usmál se Giro, „ale jak zjistíme, co mu chutná?“

„Slupl smrdutou rybu i můj chleba se sýrem, asi má takový hlad, že zdlábně cokoliv,“ podotkla Hanka.

„Dost možná zkoušel sníst i tetřívka, ale peří mu nešmaškovalo,“ ušklíbl se Divoch.

„Navrhuji zkusit syrovou a vařenou rybu,“ přidal svůj názor pan Mojerana, „aspoň zjistíme, dává-li přednost syrové, nebo vařené stravě.“

„Já jsem pro. Zítra mu připravíme jídlo u břehu, kde ho Hanka se Svátou potkali. Uvidíme, zda ho hlad přivede na stejné místo,“ rozhodl Giro.

„A já se zatím pokusím zjistit, jestli někdo něco neví o malých dracích,“ poklepal ho po rameni pan Mojerana a zvedl se k odchodu.

„Jsem zvědavá, jestli nám na to skočí,“ spekulovala Hanka, když se s ostatními posadili k večeři.

„Taky bych ho rád viděl,“ řekl Rafan, když mu všechno před spaním vylíčili. Zároveň s ním naslouchal celému vyprávění v Hančině mysli i Plam. Nepřerušoval jejich povídání a mlčel tak dlouho, až to Hance připadalo podezřelé.

„Co si o tom myslíš ty, Plame?“ zeptala se svého dračího kamaráda přímo.

„Upřímně řečeno, nevím,“ odpověděl drak, „poslední dobou se povídají divné věci. Zeleným drakům prý někdo v minulém týdnu ukradl mládě. Což by černé draky nijak zvlášť nevzrušilo, jenže v jednom našem hnízdě se rovněž přihodilo cosi nevysvětlitelného. Ztratila se dvě vejce. Jejich ochránci přísahají, že je sebral malý drak a že ho zranili, když se objevil. Byl prý ale příliš rychlý, takže se nedal chytit.“

„Malý drak?“

„No, nechtěli jim věřit. Proto zavolali starého mága, který umí nahlížet mimo čas. Nic mu předem neřekli, jen to, že se v místě, kam ho přivedli, stalo něco neobvyklého. A představ si, že on řekl totéž, co strážci líhně. Prý nějaký malý žlutý drak vnikl dovnitř a odnesl dvě vejce černých draků.“

„Nesmysl! Nevěřím, že to byl ten náš. Vždyť by dračí vejce ani neunesl. Navíc je extrémně plachý. Neumím si představit, že by se odvážil do dračí líhně.“

„Problém je v tom, Hanko, že se drakům ukradená vejce nepodařilo najít. Od té chvíle rozhlašují, že za krádeží vězí zákeřný úskok lidských kouzelníků.“

„No nazdar,“ zhrozil se Rafan.

„Matka požádala o pomoc Bdělé,“ pokračoval Plam, „vztahy s lidmi se zhoršují, služebníci se bojí a pomalu od nás odcházejí. Situace se nevyvíjí vůbec dobře.“

„Nerozumím tomu. Draci přece nemají ve zvyku lhát,“ namítla Hanka.

„Trochu si nás idealizuješ,“ podotkl Plam, „můj bratr teď každému na setkání vykládá, jak lidé ohrožují dračí populaci. Ale raději změňme téma. Co budete dělat příští měsíc?“

„Já asi chůvu své sestřičce,“ zasmál se Sváta, „A ve volném čase přemlouvát otce, aby mě nechal dostudovat v Santareně.“

„A nás dva čeká rekreační pobyt s panem Mojeranou,“ odpověděl Rafan.

„Kde se budete rekreovat?“ zajímalo draka.

„Obávám se, že to bude mít k rekreaci hodně daleko,“ vložila se do hovoru s povzdechem Hanka, „domluvil nám na základně ochránců třítydenní výcvik. O Zuřivém drápo-vi tvrdí, že je velice nebezpečným nepřítelem. Prý musíme trénovat nejen magii, ale i tělo, abychom přežili případné setkání.“

„Pan Mojerana je velmi rozumný,“ pochválil ho Plam, „matku tahle zpráva určitě potěší. Pořád se ptá, jestli pilně trénujete obranné techniky.“

„Jasně že trénujeme. Akorát tady uprostřed rezervace jsme kvůli magii cvičení vynechali. Ale na základně budeme pokračovat, to klidně matce vyříd.“

„Velice rád,“ odpověděl Plam a zlehka foukl Hance do vlasů. Na hlavě se jí nepohnul ani vlásek, přesto si podvědomě uhladila účes a ukončila psychické spojení.

Řeka protékající pod kolonií tulíků už byla v pořádku, takže se brigádníci mohli přesunout dál po proudu. Opět pracovali všichni pohromadě. Dohadovali se, zda se strážcům podaří či nepodaří nakrmit lekavého dráčka. S napětím se vraceli do tábora a doufali, že neobvyklého obyvatele rezervace konečně uvidí kromě nich i někdo další. Čekalo je však zklamání. Záhadný strážník se nedostavil. Zklamání byli i strážci z rezervace.

Navzdory jejich snahám se neobjevil ani v dalších dvou dnech. Muži se začali na děti dívat s mírným podezřením, zda jim mohou věřit. Ale jednorozec byl na straně mladých brigádníků, a pokud jim věřil on, nebylo pochyb o tom, že

podivný tvor opravdu v rezervaci je, i když ho kromě dětí nikdo nespatriil.

Do konce úklidové akce zbývaly poslední dva dny, řeka byla čistá. Rafan si vyzvedl tulíka. Plavík si užil pár dní se svou rodinou a byl neobvykle veselý a šťastný.

Do tábora dokonce přišla poděkovat oficiální delegace, ale nejpříjemnější zábava se rozproudila až po jejím odchodu. Všichni se bavili, zazpívali si a k dispozici byla i spousta dobrot, které Giro ke Svátově radosti stále doplňoval. Vypadalo to, že se zábava protáhne až do rána.

Když na Hanku přišlo spaní, odtáhla si spacák daleko od ohně, aby ji nerušil halas oslavujících. Po chvíli, už skoro v polospánku, zaznamenala, že se k ní přidal se svým spacákem i Sváťa.

Ráno ji probudil zpěv ptáků.

„Nehýbej se,“ řekl tulíkův hlásek v její mysli.

Opatrně otevřela oči a přemýšlela, co se asi děje, že ji Plavík varuje. Všimla si, že se vedle nich v průběhu noci uvelebil se spacákem i Rafan, ten ale ještě spal, narozdíl od jeho malého společníka, který seděl nahoře na spacáku a díval se na Hanku. Náhle si uvědomila, že má pod rukou cosi neobvyklého. Sklopila zrak a vykulila oči. Stálo ji hodně úsilí zachovat klid. V její náruči spal maličký pískový drak. Musel se pod její ruku nasunout během spánku. Cítila se polichocena jeho důvěrou. Přesto se bála pohnout, aby ho neprobudila a nevyplašila. Vedle ní se pohnul Sváťa, ale udělal to tiše a pomalu. Nejspíš ho tulík také varoval. Hanka uviděla kamarádovu ruku, jak se opatrně vysouvá ze spacáku a míří i se sušenkou směrem k ní. Sušenka zůstala ležet kousek od drakova čumáku. Pod Hančinou dlaní se pohnulo malé tělíčko a dráček otevřel oči. Nejdřív koukl na Hanku, pak začichal směrem k sušence. Natáhl krk a schlamstl ji. Sváťa vystrčil ruku s druhou sušenkou.

Hanka očekávala, že se malý host poleká, ale ten strnule vyčkával. V okamžiku, kdy se pochoutka dotkla země, vrhl se po ní. To už byl vzhůru i Rafan a nadšeně malého návštěvníka pozoroval.

Ve chvíli, kdy dráček přijal třetí sušenku, ozvalo se skřípnutí písku. Bleskurychle se ohlédl a byl pryč.

„Já ho viděl, konečně jsem ho viděl,“ vyhlédl rozjařeně nad keřem P’ujibo a těsně za ním stál i R’íhan, „škoda že utekl.“

„Jak to, že ke mně přišel spát?“ divila se Hanka nahlas.

„Ty pro něj drak,“ řekl nahlas tulík. „Ty nejvíc drak ze všech lidí tady.“

„Jak by to mohl poznat?“ vrtěla hlavou.

„On veliká empatie, veliká emoce, veliký strach,“ pustil se do vysvětlování tulík, „on nedorostlé mládě, moc sám, opuštěný.“

„To je mi líto,“ řekla Hanka, „dá se s tím něco dělat?“

„Neboj se,“ odpověděl R’íhan, „pokusíme se zjistit, co je zač, a najít někoho, kdo mu pomůže.“

Hanka jednorožci důvěřovala, a jeho tvrzení ji uklidnilo. P’ujibův otec nikdy nemluvil do větru.

Poslední den strávili úklidem tábořiště. Pan Mojerana přivedl na nejbližší louku stádo fuňů, aby mohli brigádníci bez problémů dojet domů. Pomohl sbalit věci do sedlových vaků a všechno se pomalu stěhovalo na kraj louky.

Pro Svátu přišel Vron. Hanka si pořád nemohla zvyknout na to, že v nové existenci vypadá úplně jinak, než jak si ho pamatovala z doby, kdy sloužil Plamově matce.

„Tak co, vzpomněl sis na něco dalšího za ten měsíc, co jsme se neviděli?“ zeptal se Vrona Sváťa, když mu pomáhal s balením.

„Není to v mých silách,“ odpověděl kouzelný džin, „je mi líto.“

„S tím budeme muset něco udělat,“ zamumlal Sváťa, podal Vronovi zavazadlo a šel se rozloučit s kamarády. Objal Hanku, potřásl rukou Rafanovi a pro tulíka měl v kapse sušenku. Pak se otočil a položil dlaň na krk P’ujiba. Mladý jednorožec se ho dotkl rohem a oba vypadali smutně. Přece jen spolu poslední dobou strávili hodně času a sblížili se víc, než čekali. I Hanka si na P’ujiba zvykla a krátký pobyt v jeho rodině jí hodně přiblížil svět jednorožců. Obdivovala jejich slušnost a hrdost. Vedle nich cítila klid a jistotu, že všechno bude v pořádku.

Naposledy zamávali Sváťovi, když procházel s Vronem bránou. Na kamaráda čeká život v nové rodině a pravděpodobně i péče o mimino, které se tam nedávno narodilo. Na ně zase třítydenní výcvik na základně ochránců ve společnosti pana Mojerany.

Nedokončený výcvik

Odpoledne už seděli v sedle fuňů a společně mířili na základnu. Hanka si chtěla v klidu užít cestu, ale nebylo jí to dopřáno. Její fuň byl plný energie a stále ji psychicky přemlouval, aby jeli rychleji. Ukazoval jí, jak nádherné je běžet s větrem o závod. Nadšeně propagoval vlající hřívu a dívčiny vlasy, nutil jí obraz, jak běží rychleji než jejich stín. Hanka musela obhajovat pomalý pohyb, který jí umožní se rozhlížet a pohodlně sedět. Vysvětlovala mu, že chce jet společně s kamarádky. Když dorazili na místo, docela si oddechla a vyndala pro svého funě zasloužený přiděl stepního pórku.

„Opravdu jsi chtěl běžet rychleji než vítr?“ zeptala se svého čtyřnohého společníka.

„Vlastně ani ne,“ odpověděl fuň, „zapíchl se mi do kopyta kamínek, takže by to ani nešlo.“

„A že něco neřekneš?“ zavrtěla hlavou dívka a sáhla do sedla pro bodec, kterým vyčistila kopyto.

„Díky. Za kamínek i za to, jak jsem si s tebou krásně popovídal. Už mi to neběhá jako kdysi, když jsem byl mladý. Teď mám bolavé klouby.“

„A proč tedy nosíš lidi?“

„No přece abych si popovídal. S tebou se mi komunikovalo báječně.“

„Cože? Skočila jsem ti na špek? Ach jo. Proč jen mě to nepřekvapuje?“ vzdychla rezignovaně Hanka.

„Protože jsem fuň,“ zařehtal potěšeně a rozverně potřásl hřívou. Dívce nezbylo než ho podrbat a zasmát se.

Na základně bylo tentokrát živo. Hance a Rafanovi sdělili, že budou bydlet společně u pana Mojerany i s Tomem a Samem. Odesli si zavazadla a zjistili, že kluci ještě nedorazili.

Pan Mojerana jim na odpoledne půjčil supervolonová prkna, aby si mohli aspoň na chvíli zalétat, než jim začne tvrdý režim. Nemohli sice kvůli magickému omezení létat vysoko, ale to jim nevadilo. Užívali si létání až do soumraku, kdy je zavolali na večeri.

„V klidu se najezte,“ řekl jim Mojerana, „za chvíli se objeví moji vnuci, a jak je znám, budou si chtít užít vaši společnost.“

Měl pravdu. Kluci dorazili a hned začali oba kamarády tvrdě okupovat. Chtěli si hrát, povídat o posledních zážitcích a dovádět s tulíkem.

„Poslyš, neměli bychom se přestěhovat se spacákem pod šírák?“ vzdychla Hanka, když konečně kluci usnuli a ona s Rafanem mohli taky zalézt do postele.

„Já bych byl pro,“ přikývl utahaný Rafan.

To ještě netušili, co je oba čeká v dalších dnech. Časně ráno je pan Mojerana vytáhl potichu z postele a po lehké snídani odvedl ke skupině dospělých, kteří se tu připravovali ke vstupu do řad ochránců. Hanka s Rafanem absolvovali spolu s nimi rozcvičku, pak všichni vyrazili na opičí dráhu, následoval trénink ve střelbě z luku a oběd. Po jídle si pan Mojerana Hanku s Rafanem vyzvedl, přibral své vnuky a vedl je na louku, kde spolu s ním začali cvičit

zvláštní techniky zaměřené na rovnováhu, plynulost pohybu, správné dýchání a posilování rukou a nohou. Zpočátku se to nezdálo nijak zvlášť namáhavé, ale večer je bolely svaly tak, že neměli náladu na hry s Tomem a Samem.

Třetí den měla Hanka pocit, že tenhle výcvik nemá šanci přežít. Sotva chodila, všechno ji bolelo, a pokud mohla posoudit, Rafan na tom nebyl o mnoho lépe. Zato Mojeranovi vnuci neztráceli nic ze své energie. Hanka nakonec požádala, jestli by nemohli chodit spát ven. Tom se Samem požadovali totéž, ale děda jim to nedovolil. Správně pochopil, že si starší kamarádi potřebují od věčné pozornosti jeho vnuků odpočinout.

Na začátku druhého týdne se situace začala zlepšovat. Hanka i Rafan si uvědomili, že získávají slušnou kondici. Některé činnosti je dokonce začaly bavit. Mojerana přidal ke cvičení trénink s tyčí a naučil je i pár úderů, které během dalších lekcí stále procvičovali. Aby se nenudili, prokládal trénink rychlostními hrami a závody. Překvapeně zjistili, že Mojerana je i ve svém věku rychlejší a silnější než oni.

Začátkem třetího týdne už je večer přestaly obtěžovat bolavé svaly a vyčerpání. Chodili si po večeri zalétat, tu a tam s sebou brali i Toma a Sama, aby je naučili, jak si s prknem poradit. Kluci byli šikovní a učili se velice rychle.

Pořád bylo teplo a krásně a Hanka i Rafan spali venku. Hvězdy tu zářily jako diamanty a báječně se pod nimi usínalo.

Jedné noci Hanku náhle něco probudilo. Na pravé ruce ji tlačily nějaké výstupky. Otevřela oči. Bylo šero, slunce dosud nevyšlo, ale moc k tomu nechybělo. Sklouzla pohledem k ruce. V náruči držela svého starého známého, malého dráčka. Zaradovala se, že ji našel i tady, ale všimla si, že nějak divně dýchá. Trochu se potočila, aby se jí líp leželo, a ještě na chvíli usnula.

Probudila se ve chvíli, kdy nad ní stál Rafan a povídal si s tulíkem. Hanka si hned vzpomněla na spolunocležníka a koukla se po něm. Nic se nezměnilo. Pomaličku se posadila, aby se dráček neprobudil. Jen ležel a sípavě dýchal. Váhavě a opatrně ho pohladila. Otevřel oči a podíval se na ni. Začala na něj tiše mluvit drakonštinou. Zdálo se, že ho to uklidňuje. Tentokrát se ani nepokusil utéct.

„Tulík říká, že je vyčerpaný, půjdu mu sehnat něco k jídlu,“ řekl tiše Rafan a při odchodu se snažil opatrně našlapovat, aby nezpůsobil hluk.

Hanka se vyhrabala ze spacáku, aniž dráčka pustila z náručí. Bylo jasné, že skutečně není v pořádku. Rafan donesl z kuchyně několik různých pochoutek. Postupně je dráčkovi nabídli. Vzal si kousek pečené ryby a kousek sýra.

„Co si s ním počnu?“ dívala se na něj nešťastně Hanka.

„Zkus ho nechat ve spacáku. Třeba na tebe počká,“ navrhl Rafan.

Hanka přikývla a vyrazila s kamarádem na každodenní rozcvičku. Hned jak skončili, běžela dráčka zkontrolovat. Ležel a spal. Tentokrát se rozhodla dojít pro pana Mojeranu.

„To nevypadá dobře,“ řekl, když uviděl Hančina chráňence, „budeme muset požádat o pomoc. Postarám se o to. Asi by bylo lepší, kdybys u něj zatím zůstala.“

Hanka souhlasila. Posadila se k malému vyčerpanému tvorečkovi. Rafan jí donesl oběd a taky nějaké pamlsky pro dráčka. Dostali do něj pár kousků syrové ryby, ale nic víc.

„Je mu hůř,“ oznámil jim tulík.

„Drobku můj malej nešťastnej,“ chovala ho Hanka a konejšila ho nesmyslnými drakonskými slůvky.

Pokusila se zkontaktovat Plama, ten však měl zrovna skupinové létání. Nicméně slíbil, že se ozve hned, jak skončí.

Vlastně nemohla nic dělat. Léčit neuměla a Sváta byl daleko. Občas se pokusila malému nabídnout vodu nebo

kousky jídla. Stále jen ležel a nehýbal se. Konečně se ozval Plam. Když mu ukázala pískově zbarveného dráčka, málem překvapením vypadl z kontaktu.

„Dokud jsem ho neviděl na vlastní... přesněji řečeno na tvé oči, neuměl jsem si představit, jak je malý,“ konstatoval udiveně.

„Tulík tvrdí, že je to mládě, a nikdo netuší, kde se tu vlastně vzal. Bohužel mu teď není dobře. Nevím, jak mu mám pomoci.“

„Zkusím se poradit s matkou,“ řekl Plam, „taky netuším, co by se dalo dělat.“

„Je tak bezmocný...“

„Víš co, poradím se s ní hned. Nadarmo není uznaná starší, věřím, že na něco přijde,“ dodal Plam a zmizel z kontaktu.

Odpoledne se pomalu klonilo kvečeru, když Hanka zaslechla kopyta koně. Podívala se, kdo přijíždí, a s překvapením zjistila, že to není fuň, ale jednorožec.

„R’ihane,“ vykročila mu nadšeně naproti, a kdyby neměla v náruči dráčka, asi by ho objala, jak byla šťastná, že vidí někoho, kdo si ví se vším rady.

Jednorožec se zastavil a zahleděl se na ni a jejího svěřence. Zůstala zticha a nerušila ho. Čekala, až něco řekne sám. Trvalo docela dlouho, než promluvil. Zdálo se, že usilovně přemýšlí a trochu váhá.

„Je slabý, velice slabý,“ oznámil Hance, „neznám jeho druh, proto je těžké určit, co mu chybí. Myslím si, že je nějakým způsobem fixovaný na tebe, že tě dva týdny hledal, neměl dost potravy a hledáním se vyčerpal. Taky se obávám, že mu nesvědčí magická blokáda téhle základny. Měl by se odtud co nejdříve dostat pryč. Předal jsem mu sice trochu energie, ale bojím se, že to nestačí.“

„Co mám dělat?“ zeptala se Hanka.

„Přesně to, co jsi dělala, než jsem dorazil. Chovat, konejšit, uklidňovat. Já si musím promluvit s někým na základně.“

Jednorožec odběhl a místo něho se objevil Rafan s Plavíkem. Tulík se posadil dívce na rameno a švitořil tak dlouho, až dráček zvedl hlavu a vzal si pár kousků jídla.

Znovu se poblíž ozvala kopyta. Tentokrát se opravdu jednalo o dva funě. Děti překvapeně zíraly na jezdce, kteří se objevili.

„No tohle,“ udiveně zavrtěla hlavou Hanka, „kde se tu bere Ferinová?“

„Copak Ferinová, ale proč přijíždí zrovna s Pohromkem? To mi teda řekni, co s ním může mít společného?“ tiše se divil Rafan.

„Tady jste,“ řekla jejich profesorka, když u nich zastavila a sklouzla z funě. „Ráda vás vidím.“

Oba zdvořile pozdravili, ale Andělin otec spíš jen zabručel, než odpověděl.

„Přijeli jsme kvůli němu,“ ukázala Ferinová na dráčka v Hančině náruči, „je možné si s ním promluvit?“

„To se musíte zeptat jedině tulíka,“ odpověděla Hanka, „my se s ním dorozumět nedokážeme.“

„On mládě,“ promluvil tulík, „ještě nenaučil mluvit, a taky moc nemocný.“

„Hrome, to chcete říct, že jsem se sem trmácel úplně zbytečně?“ zavrčel Pohromak.

Návštěvníků si všimli i lidé v jídelně a začali se pomalu trousit ven. Vzápětí se objevil i pan Mojerana a jednorožec. Hanka poodstoupila stranou, aby to množství lidí kolem ní dráčka nestresovalo, ale aby slyšela, o čem bude řeč. Jednorožec se postavil hned vedle nich.

„Jak vidíte, v žádném případě není možné si s ním promluvit. Řekl bych, že nejde o jedince, kterého hledáte,“

odpověděl Pohromakovi pan Mojerana. Potom se usmál na Ferinovou: „Rád tě vidím, Felicie.“

„V tom případě už nemám důvod se zdržovat,“ sáhl Pohromak po uzdě funě.

„Můžeme vám nabídnout večeři i nocleh,“ lákal ho správce základny.

„To nepřipadá v úvahu. Díky. Musím jet,“ mávl rukou, nasedl a vyrazil směrem, odkud před chvílí s profesorkou přijeli.

„Neurazil jsem ho něčím?“ obrátil se k Ferinové udivený správce.

„Ale ne, on už je takový. Má velké starosti s vyšetřováním. Doufal, že by tu mohl najít stopu, ale zdá se, že jde jen o další slepou uličku.“

„A zůstanete na večeři aspoň vy?“

„Ano, určitě. A uvítám, když mi během jídla povyprávíte všechno, co se tu kolem dráčka odehrálo. Pověřili mě, abych se pokusila zjistit, kde se tu vzal, a vůbec všechno, co se ho týká.“

„Povíme ti všechno, Felicie. Pojď se najíst,“ pozval ji do jídelny Mojerana a kývl na Rafana, aby se přidal. Hanka měla taky sto chutí jít s nimi, ale jednorožec ji zarazil.

„Bude mu líp venku a v klidu. Předpokládám, že po večeři vás dva doprovodíme do útulku pro magická stvoření. Bojím se, že tady by tvůj chráněnc nepřežil ani do rána.“

„Opravdu je na tom tak zle?“ polekala se Hanka.

„Zůstaň klidná a povídej mu. Myslím, že mu to dělá dobře,“ napomenul ji R'íhan.

Dívka ho poslechla. Posadila se s dráčkem na klíně a v drakonštině mu začala vyprávět, jak s Plamem létali a koupali se, jak je kolem útulku krásně a jsou tam sami milí tvorové. R'íhan stál poblíž a snažil se dráčka svou energií udržet při životě. Osedlaný fuň Ferinové se taky přišel podívat blíž.

Hned po večeři se objevili pan Mojerana s Rafanem a Ferinová. Tom se Samem ven nesměli, tak aspoň vykukovali z okna jídelny.

„Hanko, připrav se, pojedeme do útulku,“ řekla profesorka.

„Máte nákladní koše?“ zeptal se R’íhan Mojerany.

„Jistě.“

„Tak mi je připněte. Do jednoho budeme muset uložit dráčka a ve druhém mohou být na vyvážení Hančiny věci. Za základnou otevřu bránu a dohlédnu, aby se našemu pacientovi při průchodu nic nestalo,“ navrhl jednorozec.

„A ty se posadíš na funě se mnou, ten kousek nás určitě obě uveze,“ řekla Ferinová Hance. Fuň, který je zvědavě pozoroval a naslouchal, souhlasně zafuněl.

„Přinesu ti věci,“ kývl Rafan a odběhl.

Mojerana zatím navlékl jednorozci koše a neustále se omlouval, i když to byl R’íhanův nápad.

Po chvílce bylo všechno připraveno a mohli se rozloučit.

Rafan ještě Hance strčil do ruky chleba s pomazánkou: „Na, vždyť ty jsi vlastně ani nevečeřela.“

„Dík,“ usmála se na něj a nechala se vysadit na funě před Ferinovou.

„Jedeme,“ nařídil R’íhan a vyrazil.

Když je odvedl dost daleko od základny, kde ho nerušil její magický štít, dal jednorozec pokyn k zastavení. Hanka zkontrolovala dráčka v koši. Pořád vypadal apaticky, ale byl naživu. Ferinová odstrojila funě, dala mu všechn stepní pórek, který u sebe měla, a poděkovala mu.

„Udělal bych to i bez odměny,“ naznačil jim psychicky fuň, ale do pórku se okamžitě pustil.

R’íhan mávl hlavou a v rudém oparu zapadajícího slunce se objevil chvějící se oblouk brány. Prošel jako první, následovala ho dívka a jako poslední prošla profesorka.

Poslední dny prázdnin

Ocitli se nedaleko útulku. Hanka vylovila dráčka z koše a vzala ho do náruče. Zachytil se jí drápek za triko a položil si na něj hlavu. Začala ho drakovsky konejšit.

„Doporučuji, aby jim připravili místo na spaní někde venku, kde bude klid,“ řekl R’íhan profesorce. Ta přikývla, sundala z jednorozce nákladní koše a zamířila k budovám, odkud jim vyšli vstříc dva lidé. Hanka poznala Sidi a jednoho ze zdejších pomocníků. Setkali se s Ferinovou v půlce cesty a chvíli spolu hovořili. Potom pomocník s profesorkou zamířili do útulku a Sidi přišla blíž. Pozdravila se srdečně s jednorozcem a naklonila se nad Hanku. Položila dráčkovi dlaň přímo na tělo. Hanka ucítila teplo její léčivé síly i na sobě. Drobek se pohnul a otočil k léčitelce hlavu. Byl to první projev zájmu od chvíle, kdy ho vyndala z koše.

„Dostanu ho z toho,“ usmála se Sidi na R’íhana a ten se něžně dotkl rohem její ruky.

Poté se stejným gestem dotkl i Hanky: „Štěstí a sílu pro vás oba.“

Otočil se, otevřel bránu a byl pryč.

„Tak pojd,“ řekla Sidi dívka, „připravíme vám příbyteček za ohradou fuňů. Tam se vám bude spát jako v pokojíčku. Večeřela jsi?“

„Něco málo...“

„Dobře. Než ti připraví lůžko, vyžebrám v kuchyni jednu večeři navíc. Počkej se svým chráněncem tady. Pokud jsem dobře rozuměla, nemá rád velkou společnost.“

„To je pravda,“ přikývla Hanka, „ze začátku utíkal při každém pohybu v okolí, zklidnil se až teď, když mu není dobře.“

Útočiště, které jim v tak krátké chvílce připravili, bylo hezké a pohodlné. Sidi přinesla z kuchyně pečivo, sýr a zeleninu pro Hanku a pro dráčka nakrájenou rybu obalenou v bylinkách. Potom jim popřála dobrou noc a oni konečně zůstali sami. Na Hanku dolehla únava, hned po jídle zalezla do spacáku. Pokusila se Drobkovi, jak si ho nazvala, chvíli vyprávět, ale usnula uprostřed třetího slova.

Spala tvrdě až do rána. Když se probudila, zjistila, že má prázdnou náruč. Dráček seděl kousek od ní a konzumoval rybu. Usmála se a tiše ho pozorovala. Sotva dojedl, nasunul se zpět k ní a utřel si čumák do jejího trika.

„Ty lumpíku,“ řekla mu tiše a ještě na chvílku zavřela oči, aby si vychutnala několik dalších minut klidu. Zdálo se, že o život Drobka se už nemusí bát. No jo, ale co s ním? Asi by se měl seznámit se zdejšími lidmi. Přemýšlela, jestli ho má vzít s sebou do budovy, nebo ho nechat ve spacáku.

Nebyla si jistá, jak bude dráček reagovat. Nechtěla, aby zase bůhvíkam zmizel. Litovala, že s nimi nepřišel i Rafan s tulíkem. Plavík byl prokazatelně jediný, kdo se dokázal aspoň trochu vyznat v dráčkově chování. Do začátku školy jim zbývaly necelé dva týdny a Hanka si neuměla představit, co bude dál.

Nakonec se rozhodla, že nechá dráčka na místě a půjde se dovnitř umýt a najíst. Drobek se na ni nedůvěřivě zadíval, když vstala a nechala ho ve spacáku samotného. Podrbala ho a drakovsky mu vysvětlila, že se jde umýt a najíst, ale brzy se vrátí. Neměla sice pocit, že by jí rozuměl, ale zůstal v klidu.

Hance se velice ulevilo, když se opláchla a převlékla si upatlané, propocené a trochu i potrhané triko. V jídelně zastihla Sidi, a tak si se svým tácem přisedla k ní.

„Jak mu je?“ vyzvídala.

„Něco málo snědl a vypadá mnohem lépe. Tvůj dotek je zázračný, Sidi.“

„Nepřeháněj,“ řekla léčitelka, ale chvála ji viditelně potěšila.

„Akorát jsem trochu bezradná. Nevím, jak s ním zacházet. Mám ho nechávat venku samotného, nebo ho brát s sebou, aby si zvykal na lidi. Porad' mi.“

„To je těžké. Bohužel ti zatím nikdo poradit nedokáže. Ale řeknu ti aspoň, co vím.“

Sidi si dolila ještě trochu kávy, asi aby se jí líp povídalo, a s vážným výrazem se podívala na Hanku.

„Asi už ses doslechla, že se poslední dobou stávají drakům divné věci. Mám na mysli únos mládeže zelených draků a ukradená dračí vejce. Za tím vším vězí něco, nebo spíš někdo s nekalými úmysly. Draci tvrdí, že je za tím člověk. Mezi námi děvčaty, já s nimi v duchu souhlasím. Doposud nikdo neví, o koho jde ani co

má za lubem. A najednou se tu zničehonic objeví mládě draka, který nikde na našem kontinentu nežije. Takže se musíme ptát, zda se vylíhl z vejce, které také někdo ukradl. A protože nemáme informace, nezbyvá, než se řídit instinktem. Prozatím sem Bdělí poslali aspoň Felicii Ferinovou, aby zjistila o dráčkovi vše, co bude v jejích silách. Pokud vím, tak prošla tisíce záznamů, než vypátrala, že tihle malí draci žijí v Souostroví delfína na několika menších sopečných ostrůvcích. Bohužel ale nenašla nikoho, kdo tam byl. Včera večer jsme mluvili o tom, že se do těch odlehlých končin bude muset vypravit osobně, aby měl náš malý pacient šanci se vrátit tam, kde žijí jeho příbuzní.“

„Je to hodně daleko?“

„Felicie počítá se dvěma týdny plavby po moři, pokud najme nejrychlejší loď a počasí bude příznivé.“

„Taková dálka,“ vydechla Hanka, „fakt nechápu, jak se to mrně dostalo až sem.“

„To zatím nechápe nikdo. Felicie bude mít hodně starostí, aby tenhle složitý úkol vyřešila. Víš, že kdysi chtěla být ochránkyní?“

„Opravdu?“

„Ano. Mojerana ji trénoval a prý byla opravdu dobrá. Jenže Diana Rena tvrdila, že má skvělý vliv na děti, a přemluvila ji, aby začala učit. Možná k tomu trochu přispělo i to, že jako učitelka mohla jezdit na závody supervolonu, což by jako ochránkyně nestíhala.“

„A kde je teď?“ rozhlédla se Hanka.

„Jela vyvětrat našeho tleskavce. Potěšilo ji, že právě tvůj nápad udělal z ubohého pacienta šťastného zdravého jedinice, až na ty oči samozřejmě. Přála si vidět našeho dravce v akci, tak jsem ji poslala na projížďku. Měla by se vrátit každou chvíli.“

„Včera přijela v doprovodu pana Pohromaka, to je otec mých spolužáků. On také pátrá po dracích?“ vyzvídala opatrně Hanka.

„Kdepak. Ten hledá toho lumpa, co za vším vězí. Doufám, že ho brzo najde. Napjaté poměry mezi draky a lidmi by mohly přinést hodně nepříjemností. Děsím se možnosti, že by došlo k otevřenému konfliktu mezi nimi a námi... Raději na to ani nemyslet!“

„Budu se muset jít podívat na Drobka, slíbila jsem mu, že brzo přijdu. Asi mi nerozumí, ale bude lepší, když na něj dohlédnu, než se úplně zotaví.“

„Půjdu s tebou,“ řekla Sidi a dopila poslední lok kávy.

Venku potkaly Ferinovou. Hanka si uvědomila, že učitelka vypadá mnohem mladší, než jak ji vnímali ve škole. Byla nadšená z jízdy i ze zážitku.

„Konečně jsem na vlastní oči viděla, proč se jim říká tleskavci. Hned po zvuku tlesknutí zmizel a objevil se těsně nad sedlem s rolničkami. Nikdy bych nevěřila, že může slepý pták dokázat něco takového, to je fakt úžasné,“ vyprávěla po cestě léčitelce celá rozzářená.

Hanka došla k dráčkovi jako první a vzala ho do náruče. Cítila jeho dráčky přes triko až na těle. Jestli to takhle půjde dál, nebude mít za chvíli co na sebe. Za ní potichu dorazily obě ženy. Sidi opět vztáhla ruku a položila ji na dráčkovu hlavu. Slastně přimhouřil oči, a dokud se ho dotýkala, nehýbal se. Pak se na ni důvěřivě zadíval, jako by si ji chtěl zapamatovat. Ferinová stála opodál a prohlížela si ho.

„Asi bychom ho opravdu měli začít přivykat na lidskou přítomnost,“ řekla tiše Sidi, „kdo ví jak dlouho tu bude muset zůstat. Neměl by se bát zdejších léčitelů a pracovníků.“

Hanka si opět uvědomila, že se zanedlouho vrátí do školy. Přišlo jí líto, že tu bude muset Drobka nechat. Na druhou stranu uznala, že ve škole by to s ním rozhodně nešlo.

Vzpomněla si na Rafana, jaké potíže měl v prvním ročníku s tulíkem. A ten je mnohem menší a rozumnější. Kdepak! Dráček musí zůstat tady. Seznámí ho s ostatními a naučí ho, že mu nikdo neublíží a že tu může bez obav setrvat.

„Pokusím se najít jeho příbuzné a urovnat celou záležitost co nejdříve,“ řekla profesorka skoro šeptem, „odjždím hned po obědě.“

„Doprovodím tě,“ řekla Sidi, vzala Ferinovou kolem ramen a odvedla ji pryč.

Hanka ucítila závan vzduchu a v příštím okamžiku měla prázdnou náruč. V téže chvíli se dráček objevil u zbytků jídla a hned se do nich s chutí pustil.

„Opravdu je ti líp,“ zasmála se Hanka. Napadlo ji, zda vůbec dokáže létat, když je zvyklý se přemísťovat tímto způsobem. Vytřepala spacák a s obavou se zadívala na oblohu. Od rána bylo zataženo. Rozhodla se přenést spacák pod střechu, aby nezmokl. Dráček se spokojeně krmil. Nechala ho na místě a zamířila k budovám.

„Puf,“ zničehonic měla v náruči nejen spacák, ale i Drobka. Uslyšela podezřelý trhavý zvuk, jak se zachytil drápkem trika.

„Já jsem ti přece nechtěla utéct,“ řekla mu vyčítavě a pokračovala v cestě.

U budovy její chráněnc zneklidněl. Odložila tedy spacák na lavici pod převislou stříšku a vzala svého společníka na procházku kolem útulku. Pro povídání o zdejších prostorech zvolila instinktivně drakonštinu. Připadalo jí, že při poslechu téhle řeči jeví Drobek mnohem více zájmu. Dorazili až k ohradě fuňů, kteří byli pochopitelně zvědaví a hned se přišli podívat blíž. Chromý fuň se svou družkou natáhli tlamu až k dráčkovi. Hanka očekávala, že se poleká a zmizí z její náruče, ale nic takového se nestalo. Skoro to vypadalo, že se očichávají navzájem. Další dva fuňové byli

napatlaní proti kožní plísni a snažili se Hanku přesvědčit, že malé podrbání by ji nijak nezdrželo. Když nejevila snahu se s nimi dohadovat, zklamaně odkráčeli.

Potom se objevila profesorka Ferinová, přišla se rozloučit.

„Slyšela jsem, že na něj mluvíš drakonštinou. To je velmi dobrý nápad,“ pochválila ji. „Asi se nestihnu vrátit do začátku školy. Tak mi neudělejte ostudu a chovejte se způsobně. Snad se mi brzo povede najít pro tohle mrně rodiče nebo opatrovníky.“

„Budete nám chybět,“ potřásla jí Hanka rukou. „Hlavně dobře dojeďte.“

„Pokusím se vrátit s dobrými zprávami,“ kývla Ferinová a otočila se k odchodu.

Za tři dny dorazil do útulku Rafan a všichni tři Mojera-novi.

„Tak co nového? A jak se máte?“ halekali tak nahlas, že dráček, který se krmil vedle Hanky, udělal „plof“ a zmizel.

„Abyste uviděli mého společníka, nesmíte být tak divočí,“ napomenula je Hanka.

„On zmizel?“ zklamaně se rozhlédl Tom.

„Úplně zmizel? Nadobro?“ vyzvídala Sam.

„Snad ne. Doufám, že se vrátí,“ zasmála se Hanka a roz-cuchala klukům na přivítanou vlasy. „A jak se máte vy dva?“

„Špatně,“ konstatoval Sam, „děda nám sliboval, že na Ostrov volby pojedeme už letos, ale najednou změnil názor. Co když si to příští rok zase rozmyslí, a my se tam nedostaneme vůbec?“

„Určitě se tam jednou dostanete. Děda to s vámi myslí dobře.“

„Jo! Přesně tohle říká, když nám zakazuje zábavu!“ mračil se Sam a šel se s Tomem ubytovat.

„Jsem ráda, že jste přijeli,“ řekla Hanka Rafanovi a po-drabala tulíka.

Náhle se zachvěl vzduch a dráček byl opět v její náruči.

„Koukám, že už se trochu otrkal,“ usmál se kamarád a pustil Plavíka na Hančino rameno. Tulík se opatrně natáhl k dráčkovi, jemně ho švihl svým dlouhým ocáskem a schoval se Hance za krkem. Drobek se po něm natáhl a Hanka měla v triku další skobu od jeho drápků.

„Hele, takhle tedy ne,“ chytila dráčka za ocas, když to začalo vypadat, že se budou s tulíkem honit kolem její hlavy. Chtěla druhou rukou polapit Plavíka, ale hladce se jí vyhnul, seběhl po nohavicích na zem a uháněl okolo Rafana. Dráček se vmžiku přemístil rovněž na zem těsně před tulíka. Ten ho znovu ometl ocáskem, prudce změnil směr a oba se začali honit kolem dětských nohou.

„No,“ ušklíbl se Rafan, „zdá se, že si moc klidu neužijeme.“

„To tedy ne,“ souhlasila Hanka, „Drobek se sice ještě občas leká a tu a tam zmizí, ale brzo je zase zpět. Jen ho nemožu přesvědčit, aby se nechal chovat i od jiných lidí. Pořád se umíněně vrací ke mně.“

„Asi ho budeš muset vzít s sebou do školy. Třeba ti povolí domácího mazlíčka,“ sledoval Rafan dovádějící dvojici.

„Nepovedenej humor,“ sjela ho Hanka pohledem.

„No, když si představím, co by tihle dva provozovali ve třídě, asi bychom v příštím roce propadli oba.“

„Jak ho mám naučit, aby se kamarádil i s někým dalším?“ vzdychla dívka.

„Představ si sebe, kdyby tě někdo přesvědčoval, abys kamarádila s někým jiným než s námi...“

„To by se mu... asi nepodařilo,“ odpověděla zamyšleně a draka, který se zastavil u jejích nohou, zdvihla do náruče.

„Obávám se, že nám tenhle Drobek,“ Rafan se dotkl dráčkovy hlavy a nechal se očichat, „poněkud zkomplikuje příští dny.“

Dráček se postupně osměloval. Přestal z Hančina náruči utíkat, když se objevili lidé. Dokonce byl ochoten strpět dotyky, pokud se chovali klidně a tiše. S jídlem problémy nebyly, slupnul všechno, co mu předložili. Snad jen zeleninu nemusel. Všichni tvrdili, že vyrostl, jen Hanka, jak s ním byla ve styku neustále, nic nepozorovala.

„Měla bys ho naučit, že není vždycky vhodně, aby setrval v tvé náruči,“ radil jí Rafan.

„Mám ho od sebe odstrkovat?“ zamračila se.

„Uvědom si, že je to dítě, které nehorázně rozmazluješ. Pokus se vnést do vašeho kontaktu trochu disciplíny. Jdi dopoledne pomáhat Sidi, a když se bude dožadovat pozornosti, dej mu znát, že pracuješ a budeš se mu věnovat později.“

„Já nevím...“ měla pochybnosti Hanka, ale když o tom přemýšlela, uznala, že má kamarád pravdu. Teď už nebyl nemocný a nebylo třeba se mu věnovat nepřetržitě.

Druhý den dopoledne zašla za Sidi a oznámila jí, že chce pracovat. Drobkovi se to zpočátku nelíbilo, ale když se několikrát vnutil Hance do náruče při vyvážení odpadu z klecí, posadila ho nakonec do kolečka doprostřed hromady hnoje. Poprvé ho viděla prskat a rozčilovat se. Po třech dnech si na nový režim zvykl a spořádaně čekal, až se dívka vrátí z práce.

„Zítرا odjíždíme,“ připomněl jí večer Rafan, „zvládneš to?“

„Já nevím,“ přiznala, „je mi, jako bych opouštěla bezmocné dítě.“

„Sidi se o něj postará.“

„Asi ano. Ale stejně to bude těžké.“

„Prostě od něj ráno jakoby odejdeš do práce a už se nevrátíš. Bude muset přijmout péči ostatních.“

„On ale pozná, že odcházím...“

„Nesmysl. Jak by mohl?“

„Už dneska byl neklidný, cítí, že je něco v nepořádku. Mám o něj strach.“

„Měj rozum. Přece víš, že by to s ním ve škole nešlo.“

„Vím. Ale co když mě bude zase hledat?“

„Domluv se se Sidi, aby ti dala vědět, kdyby se něco přihodilo. Na ni je spoleh. Důvěřuj jí.“

Hanka se tvářila tak nešťastně, že ji Rafan objal, aby jí dodal odvahy. Pak se sebrali a šli společně za Drobkem. Už několik dní spala Hanka s dráčkem pod střechou, protože venku bylo mokro. Pokud okno zůstalo otevřené, byl její chráněncem spokojený. Dnes tedy naposledy... Sice už spával na dece vedle ní, ale občas ho přistihla, jak se během noci stěhuje do jejího spacáku. Dvě předchozí noci spala s nimi společně i Sidi. Léčitelku měl dráček rád a nechal se od ní vzít do náruče. Sám k ní ale nikdy nepřišel.

„Už jsem mu donesla večeri,“ řekla Sidi, když vstoupili do místnosti.

Dráček se nacpával vařenou rybou a spokojeně pomlaskával. Okem mrkl, kdo přišel, ale když poznal Hanku a jejího kamaráda, zase se plně věnoval jídlu.

„Připomíná mi Svátu,“ pousmál se Rafan jeho apetitu.

„Proboha, já na něj úplně zapoměla,“ vykulila oči Hanka, „vždyť my ani nevíme, jestli se vrátí do školy.“

„Musím ještě zkontrolovat několik pacientů,“ řekla Sidi, když se posadili poblíž Drobka, a odešla.

„Tak ho zkontaktuj. Teď nás chvilku nikdo rušit nebude.“

Hanka si v mysli představila spojovací krystal Sváti.

„A mě nepozveš?“ připltl se do její komunikace i Plam.

„Jasně že jo. Ale teď potřebuji mluvit se Svátou. Takhle na dálku jsem ho ještě nevolala, musím se soustředit,“ odpověděla drakovi a znovu se pokusila vyvolat obraz zelené slzy.

„Pomůžu ti,“ napojil se magicky Plam a slza se rozzářila zlatými jiskřičkami a siluetou Sváťova obličejce.

„No to je dost, že se taky ozveš,“ pronesl kamarád místo přivítání, „chvilku s vámi člověk není a už má pocit, že jste ho škrtli ze svého života.“

„Promiň, bráško, měla jsem nějaké starosti,“ omlouvala se Hanka a zaktivovala i Rafanův krystal, aby mohli být všichni při rozhovoru pohromadě. Ucítila, jak jí drakova energie pomáhá při udržování kontaktu. Když na to byli dva, společný rozhovor byl jednodušší a stabilnější.

„Taky mám starosti,“ posmutněl Sváťa.

„Otec ti nedovolí studovat v Santareně?“ polekala se dívka. Sváťova tvář se pousmála: „Chyběl bych vám, co?“

„Nenapínej a přiznej barvu,“ vložil se do toho Rafan.

„Studovat mi dovolí, ale bydlet s vámi nemůžu. O tom nechce ani slyšet.“

„A jak to budeš dělat?“

„Od čeho mám Vrona? Každý den mě vezme do Santareny a odpoledne vyzvedne.“

„No sláva! Aspoň že to,“ radovala se Hanka, „bez tebe by nám bylo smutno a do sušenek by se nám dali moli.“

„Však to byla pěkná makačka tátu přemluvit, aby mě nešoupl jinam. Dokonce jsem musel i brečet. Ségra mi při tom vydatně pomáhala, myslím s tím brekem, takže to nakonec otcova nervová soustava vzdala a on mi dovolil pokračovat ve studiu tam, kde jsem začal.“

„To by musel mít tvůj táta místo srdce skálu, abys ho svým kukučem neudolal,“ konstatoval spokojeně Rafan.

„Ráda bych ti ještě ukázala toho, kvůli komu jsem měla poslední dva týdny starosti,“ řekla Sváťovi Hanka a ohlédla se na Drobka, který mezitím dojedl a se zájmem je pozoroval. Chtěla, aby se kamarád pokusil přestoupit k ní do krystalu, ale vtom se do jejich spojení dostalo cosi rušivého.

„Co to je?“ zeptala se neklidně dívka, když se vedle krystalů jejích kamarádů rozhořel plamínek.

„To je tvůj dráček,“ odpověděl Plam, „nevím přesně, co a jak dělá, ale je na téhle rovině spolu s námi.“

„Dráček, kterého jsme viděli v rezervaci, je s tebou?“ podivil se Sváťa.

„Netěš se, do školy si ho nebereme,“ řekl Rafan, „a co Vron, pořád nic nového?“

„Je fajn, ale na nic dalšího z minulosti si nevzpomněl. Pořád jsme tam, kde jsme byli po vašem testu.“

„Škoda.“

„Volá mě táta, musím jít. Omlouvám se,“ řekl Sváťa a zmizel z kontaktu.

Rafan se odpojil hned po něm.

„To tvoje mrně má zajímavé schopnosti,“ řekl Plam, „na to, že je ještě mládě, je podivuhodně magicky zdatné.“

„Zítřka ho musím opustit a vrátit se do školy,“ povzdechla smutně Hanka.

„To víš, s námi draky je to těžké. Taky bych tě rád viděl, a nemohu,“ posteskl si Plam.

„Máš pravdu. Jsou věci, s kterými se hnout nedá,“ poslala mu Hanka pohazení aspoň v myšlenkách a ukončila spojení.

Drobek na ni tázavě hleděl, a když zpozoroval, že se usmála, vlezl jí na klín.

„Můj maličký,“ řekla mu drakovsky, „zítra musím odejít.“

Přitiskl se k ní, jako by rozuměl.

Ráno se probudila dřív než dráček a Sidi. Rychle shrábla své věci a vypadla z místnosti. Šla se umýt studenou vodou, a když se oblékala, tekly jí slzy jako na pohřbu. Nenašla v sobě sílu se tam vrátit a rozloučit se. Seděla v umývárně, dokud za ní nepřišla Sidi.

„Tady jsi. Všude tě hledáme. Už je čas vyrazit,“ řekla skoro stroze, aby Hance umožnila důstojný odchod. Moc dobře chápala, jak jí je. I ona leckdy těžko nesla odchod svých pacientů, které zachránila proto, aby se mohli vrátit zpět do přírody.

Rafan jí venku mlčky podal sbalené zavazadlo a kus chleba od snídaně. Pak vyrazili společně se strážcem, který mířil stejným směrem jako oni.

Veřejné brány je dovedly do Santareny, kde je očekával Zachariáš.

„Jak víš, kdy přijedeme?“ divil se Rafan.

„Jó, trpaslíci vědí všechno,“ uchechl se jejich patron a odvezl si je domů.

Vyšplhali do stromového domečku v zadní části zahrady a důvěrně známé prostředí je uvítalo mírným nepořádkem, který tu nechali při odjezdu. Tulík dokonce pod stolem našel zapadlý kus sušenky a tvářil se blaženě, když tu starou zaprášenou pochoutku konzumoval. Zastesklo se jim po Sváťovi. Vron z nich před dvěma roky udělal sourozence a teď se opravdu cítili, jako by v jejich rodině někdo chyběl.

„Žádný smutnění, jdeme si zalítat!“ rozhodl náhle Rafan a setřel prach z vylepšené efdvojky.

„Tak jo,“ kývla Hanka a sáhla po své eftrojce. Potřebovali ze sebe setřást lítostivé myšlenky a supervolon se k tomu hodil víc než dobře.

Společná večeře se Zachariášem se protáhla skoro do noci. Mezi jídlem povyprávěli všechno, co zažili. Trpaslík byl dobrý posluchač a dožadoval se dalších a dalších podrobností, aby byl v obraze.

„Sakra, to je směla, že jsem se s ním nesetkal,“ brblal do vousů, když se doslechl o Vronovi a o tom, že si kouzelný džin není schopen vybavit vzpomínky ze své minulé existence.

„Dokonce i úplně jinak vypadá,“ vzdychla Hanka, „nebýt testu, při kterém si vzpomněl na svou přísahu, asi bych začala pochybovat o jeho totožnosti.“

„Chtěl bych s ním mluvit,“ řekl Zachariáš, „jestli se tu ještě někdy ukáže, něco si vymyslete a přiveďte mi ho. Ano?“

„Nebudeš mu chtít ublížit, že ne?“ sondovala opatrně Hanka, která znala trpaslíkovy drsné zvyky.

„Copak někdo může kouzelnému džinovi ublížit?“ zhluboka se zasmál.

„Budeš se divit, ale může,“ zamračila se.

„Promiň. Nechtěl jsem tě ranit. Nic zlého na něj nechystám. Jen ho ke mně co nejdříve dovedte.“

„Doufáš, že na tebe si vzpomene?“

„To ani ne, ale... Promiň, nemůžu o tom mluvit. Jenom bych byl rád, kdyby se u mě zastavil.“

Rafan si trpaslíka nedůvěřivě prohlížel, ale na nic se nevyptával.

„Co myslíš,“ zeptala se Hanka Rafana, než šli spát, „proč tolik stojí o to, aby viděl Vrona?“

„Řekl bych, že mají nějaké společné tajemství, které nechce prozradit.“

„Moc bych si přála, aby byl náš kouzelný džin jako dřív...“

„Není náš. Je Dundarův. A buď ráda, že si pamatuje aspoň na tebe.“

„Já jen...“

„Hele, ségra, nechceš to nechat na ráno? Mám pocit, že usnu dřív, než dojdou do postele.“

„Jasně. Tak dobrou noc.“

„Dobrou...“

Nové předměty

První školní den se na náměstí vytvořila obvyklá fronta na vstupní kabinky. Tentokrát se davem prodírali bez doprovodu. Usměrnili pár bezradných prváků a po půlhodině se dostali dovnitř. Znamé prostředí školy je vítalo jako druhý domov. Nebylo to tu vždycky snadné, ale od chvíle, co sem vstoupili poprvé, se jejich život obohatil. Pravděpodobně bude učivo náročné i v tomto školním roce, ale tak už to chodí. Pomalu se loudali k amfiteátru a neustále se rozhlíželi, zda někde nezahlednou Svátu.

„Rafi,“ ozvalo se za nimi.

Ohlédli se a Hanka se pokusila o úsměv. Panebože, Anděla! Hned první den – to je nadělení, pomyslela si, když Rafan spolužačku rozzářeně políbil do vlasů.

„Musím jít, aby mě nezahledli bráchové,“ řekla tiše, pohladila tulíka i Rafanovo rameno a ztratila se v davu.

Hanka přemýšlela, zda na ni opravdu zárlí. Zkusila si představit, jak by se cítila, kdyby se takhle důvěrně choval Rafan k ní. Rozlila se v ní téměř fyzická úleva, když si uvědomila, že by jí to vadilo. Mnohem raději ho měla vedle sebe jako velkého bratra, který ji zná, umí jí poradit, vyna-

dat a chová se k ní jako kamarád. Najednou byla Anděle vděčná, že existuje a že je to ona, kdo je objektem Rafanova zbožňování. Hance úplně stačilo, že se k ní občas důvěrně choval Sváťa. Jenže ten byl proti ní malej a bylo jednoduché ho usměrnit do patřičných mezí.

„Baf!“ Skoro nadskočila, když se za nimi objevil ten, na koho právě myslela, a radoval se z jejího leknutí.

„Málem jsem vás v tom davu ani nenašel. Přišli jste sami?“

„Jasně. A ty?“

„Taky. Vron mě vzal do města, ale pak se musel vrátit. Vyzvedne mě odpoledne po oslavě.“

„Bezva. Aspoň máme trochu času si popovídat o novinách.“

Usadili se v nejvyšším patře amfiteátru a rozesmáli se, když Sváťovi zakručelo v žaludku.

„Koukám, že se nic nezměnilo,“ ušklíbl se Rafan, „měli tě nechat trochu najíst, abys nerušil svým hladem projev ředitele.“

„Hele, nevíte, co je s Ferinovou? Hodinky mi tvrdí, že nás letos bude mít na starosti Jasanov a Diana Rena.“

„Náhodou víme...“ odpověděla Hanka, vtom ale vystoupil před obecenstvo ředitel a mávl na všechny, aby se utišili.

Slova, která jako prvňáci nedočkavě lapali, aby jim nic neuniklo, jim teď připadala nudně stejná. Opakovaně jim vtloukali do hlavy, že tu nejsou proto, aby se naučili kouzlit, ale proto, aby dokázali usměrnit svůj sedmý smysl ku prospěchu svému i svého okolí. Stále dokola zdůrazňovali, jak je zbytečné plýtvat magií na něco, co lze udělat i bez ní, a že je žádoucí, aby minimem svého talentu dosáhli maximálního výsledku. Dál Hanka neposlouchala. Napadlo ji, co asi dělá Drobek a jak snáší její nepřítomnost.

„Tak jdeme, pospěšte si, ať si můžeme vybrat,“ pobízel je Sváťa, když skončily oficiality a starší žáci dostali rozchod.

„A teď povídejte,“ dožadoval se kamarád, když naplnil svůj tác neuvěřitelnou směsí dobrot a uvelebil se s ním na trávníku.

Vyprávěli mu vše, co zažili od okamžiku jeho odchodu. On jim zase na oplátku líčil, jak se učil přebalovat mimino a co všechno to obnáší.

„A Miranda?“ zeptala se Hanka na vztahy s macechou.

„No, zvykáme si na sebe,“ pokrčil rameny Sváťa, „je ráda, že jí pomáhám.“

„Aha,“ porozuměla tomu Hanka, jako že nic moc.

Ani si nevšimli, jak čas utíká, ale hodinky je zavolaly do třídy. Letos do ní po úspěšně složené postupové zkoušce patřil i Rafan.

„To je super, že chodíš s námi,“ radoval se Sváťa. „Aspoň se víc uvidíme.“

Ve třídě je přivítal profesor Jasanov a zástupkyně školy Diana Rena. Oznámila jim, že jejich učitelka Ferinová bude nějakou dobu nepřítomná, takže ji bude zastupovat. Vyjádřila očekávání, že se všichni budou věnovat studiu s plným nasazením, a upozornila je, že třetí ročník vyžaduje, aby uhájili alespoň třicet žetonů, a na konci května je budou čekat zkoušky ze dvou předmětů, které si zvolí jako svou specializaci. Potom předala slovo profesorovi a odešla.

Rafanův tulík využil rušnou chvíli při odchodu zástupkyně a vyrazil mezi lavice, aby se seznámil s novými spolužáky. Okamžitě tím vyvolal všeobecnou nepozornost a povyk těch, kterým přeběhl po hlavě nebo rameni. Jasanov se ohlédl, aby zjistil příčinu nepatřičného hluku, a lehce povytáhl obočí.

Přistoupil k Rafanovi: „Jak že se jmenuje tvůj tulík, chlapče?“

„Plavík,“ odpověděl profesorovi a s obavou sledoval jeho výraz.

Jasanov došel až k lavici, kde tulík dostal od dětí kousek jablka a rychle se ho snažil nacpat do tlamičky.

„Plavíku, prosím, pojď ke mně,“ řekl profesor a natáhl ruku k tulíkovi. Ten chvílku váhal, zda má utéct či poslechnout, ale když ruka muže nehybně čekala, opatrně na ni nastoupil.

„O tulících se povídá,“ přiblížil ruku s Plavíkem blíž ke svému obličejí, „že jsou to milí a inteligentní tvorové. Proto předpokládám, že i ty pochopíš, že během vyučování není vhodné vyrušovat pobíháním a že nebudeš chtít svému partnerovi dělat ostudu svou nevychovaností.“

„Já hodný a ticho, když moudrý muž mluvit,“ odpověděl tulík nahlas.

„Oceňuji tvé rozhodnutí, Plavíku. Vidím, že si budeme rozumět,“ usmál se Jasanov a vrátil tvorečka na lavici před Rafanem.

„Páni, to bylo dobrý,“ ocenil profesorův přístup Sváta.

„A nyní opět prosím o vaši pozornost. Paní zástupkyně má bohužel mnoho povinností, takže dokud se nevrátí profesorka Ferinová, budu s vámi trávit více času já. I v tomto roce budeme probírat magii teoreticky i v praxi. Nově se budeme věnovat technikám magického vyhledávání. Je to velice užitečná znalost a je ve vašem zájmu, abyste se v ní zdokonalili co nejvíc.“

Profesor vyvolal před žáky obraz draka, jednorožce a sirény. Pod každým obrázkem se objevily tři nápisy.

„Ve třetím ročníku už se dostáváte k oborům, které jsou zaměřeny přímo na vaše schopnosti. Kdo má na hodinkách draka, měl by nejlépe zvládnout předměty blízké vzduchu a ohni. Pokud chcete po ukončení školy najít dobré zaměstnání, doporučuji vám jako ideální výběr specializaci

ovlivňování počasí a k tomu hledání podzemních zdrojů. Chcete-li ale pokračovat ve studiu, zvolte si základy přemístování.“

Pak profesor ukázal na vedlejší sloupec: „Kdo má na hodinkách jednorozce, měl by si pro praxi vybrat základy léčitelsví a první pomoci a vedle toho i byliny a jejich praktické využití. Pro další studium je tu zase jedna náročnější specializace s názvem zachování rovnováhy.“

Jasanov si odkašlal, zkontroloval, jestli mu žáci stále věnují pozornost, a pokračoval: „No a vy, kdo máte sirénu, si asi nejlépe poradíte při věštění z karet nebo v oboru proměny a iluze. Je tu i specializace s názvem krizové vyjednávání, ale ta předpokládá další hlubší studium, protože bez psychologie a znalostí jinodruhových zvyklostí se při tom neobejdete.“

Přihlásila se jedna dívka a profesor kývl, aby promluvila.

„Můžeme si vybírat i z předmětů, které mají jiná znamení, než jsou na našich hodinkách?“

„Samozřejmě. Tohle označení je jen pro vaši snadnější orientaci a má výhradně doporučující charakter. Někteří z vás mají nadání různě kombinované, takže záleží spíše na tom, ke kterému oboru máte blízký vztah a myslíte si, že by vás bavil.“

„A pane profesore, co když si vybereme špatně a nezvládneme to?“

„Během prvních tří měsíců můžete vyzkoušet i několik oborů, než se rozhodnete pro ty dva, z kterých budete na konci roku skládat zkoušky.“

Profesor dopřál žákům chvilku, aby si mohli šeptem vyměnit nejsilnější dojmy. Pak tleskl a pokračoval.

„Pro ty, kdo loni nedokončili procházení nechráněnou bránou a budou chtít nacvičovat tuto dovednost i letos, připravím rozpis tréninkových hodin.“

„A kdy se vrátí naše paní profesorka? Není nemocná?“

„Pokud vím, je úplně v pořádku, ale musela odcestovat. V této chvíli nedokážu říct, kdy se vrátí zpět do školy. Doufám, že to bude ještě před prvními prázdninami. Jinak na konci tohoto školního roku vás čeká náročný měsíc. Hned po zkouškách budete mít ve svých rukou slavnostní představení a já doufám, že se vytáhnete a vydáte ze sebe to nejlepší. Vydařená závěrečná slavnost je vždy tou nejdůležitější vizitkou naší školy.“

Pak je učitel propustil domů.

„Pojďte si ještě na chvíli sednout do jídelny,“ přemlouval Sváta Hanku a Rafana.

„A nebylo by lepší, kdybys na Vrona počkal u nás doma?“

„Když já tátovi musel slíbit, že do Domova snů ani nevkročím.“

„Ach jo,“ vzdychla si Hanka a zamířila k jídelně.

Jako vždy měli k dispozici nápoje, ovoce a sušenky. Posadili se u stolku s výhledem do zahrady a začali probírat možnosti svých specializací.

„Věštění z karet, proměny a iluze, fuj to je ale mizerný výběr,“ rozčiloval se Rafan, „jediné, co mě zajímá, je krizové vyjednávání.“

„Já na tom nejsem o mnoho lépe,“ vrtěla hlavou Hanka, „ovlivňování počasí nebo vyhledávání podzemních zdrojů mi vůbec nic neříká.“

„No, já to mám jasné,“ zakousl se spokojeně do sušenky Sváta, „beru to léčitelství a k tomu to, jak se to jmenuje? Jo, zachovávání rovnováhy. Sice nevím, co to bude, ale zní to nadějně.“

„Já zkusím základy přemístování,“ drbala si bradu Hanka a vybavila si Drobka, jak tuhle disciplínu zvládal i bez studia, „no a k tomu... Lákalo by mě léčitelství a první pomoc.“

„Prima,“ mrkl na ni Sváťa a neúspěšně se snažil tulíkoví zabránit v přístupu k sušenkám, „budeme tam chodit spolu.“

„Já fakt nevím,“ vzdychl Rafan, „jestli přemístování nebo radši tu rovnováhu.“

„Tak zkus oboje a časem uvidíš,“ řekla Hanka.

Ještě chvíli si povídali, ale nakonec jim nezbylo, než se rozloučit se Sváťou a vrátit se domů. Hanka se skoro těšila na to, až dostanou úkoly a nebude mít čas přemýšlet o Drobkovi. Večer, když s Rafanem za domkem trénovali magickou obranu, vzpomněla si Hanka, jak se jim dráček s tulíkem honili kolem nohou, a zapomněla dávat pozor. Díky tomu schytala takovou magickou pecku, až se jí zatočila hlava.

„Neublížil jsem ti?“ třepal s ní Rafan, když se posadila do trávy a nemohla se nadechnout.

„Ne. To byla moje chyba, nedávala jsem pozor,“ nabrala Hanka konečně dech.

„Pojďme radši domů,“ navrhl Rafan, když vstala.

Hned další den si ze školy přinesli dlouhý seznam úkolů a měli co dělat, aby stihli aspoň nejdůležitější. Na myšlenky, co dělá dráček, Hance nezbyl čas. Jen v noci se jí pravidelně vkrádal do snů a ráno ho pak marně hledala ve své náruči.

Co s ním?

Ve čtvrtek po obědě si Hanku do své kanceláře zavolala Diana Rena. S trochou obav vešla do jejích dveří. Uvnitř kromě zástupkyně seděl i mladík, který si ji, když vstoupila, se zájmem prohlížel. Hanka se začervenala v rozpacích. Zástupkyně vstala a zdálo se, že si ničeho nevšimla.

„Mám pro tebe vzkaz z útulku pro nemocné magické tvory,“ řekla a Hanku hned přešly všechny rozpaky. Pocítila strach z toho, co uslyší.

„Sidi si přeje, abych tě tam okamžitě poslala. Tvůj malý chráněnc zčera zmizel a neobjevil se ani dnes. Vypadá to, že utekl. Pokud jsem tomu správně rozuměla, důvěruje tento tvor pouze tobě a bez tvé pomoci ho nedokážou najít.“

„Ani já nevím, jak ho najít,“ namítla nešťastně Hanka a ztěžka polkla.

„Sidi si přeje, abys okamžitě přijela, takže tě uvolňuji na zbytek dnešního dne a na zítřek z vyučování. Tento mladý muž tě doprovodí. Nemusíš se bát, Nik je vyškolený ochránce a bezpečně tě dostane na místo. Nemáš si s sebou nic brát. Všechno, co budeš potřebovat, ti tam najdou.

Tvému bratrovi po vyučování řeknu, kam jsem tě poslala. Souhlasíš?“

„Ano,“ kývla Hanka a mladík vstal.

„Tudy,“ řekla Diana Rena a ukázala na dveře, kde byl aktivní nápis MĚSTO.

„Pojď do parku, ať nejsme nápadní,“ řekl Nik, když se vynořili na náměstí. Přešli mezi stromy a tam mladík otevřel bránu. Dal Hance přednost a oba najednou stáli za ohradou fuňů v útulku.

„Už jste tady?“ přivítala je vřele Sidi, když vstoupili do budovy. „To je dobře.“

Hanka chtěla promluvit, ale nějak se jí hlas zadrhl v krku, takže raději zůstala zticha.

„Díky moc, Niku, máš to u mě,“ řekla léčitelka a políbila mladíka na tvář. Hanka překvapením zamrkala. Vždycky si myslela, že Sidi chodí s Girem.

„Prima. Já si to někdy vyberu. Tak se tu mějte fajn, musím letět,“ zasmál se mladík, mrkl na Hanku a vyšel ze dveří.

„Jak se ti líbí můj bratr?“ zeptala se dívky Sidi a usmála se, když viděla, jak se Hanka začervenala. „Nedělej si o něm iluze,“ dodala, „o všech dívkách prohlašuje, že to jsou otravné slepice.“

Vzala Hanku kolem ramen a odvedla ji do místnosti, kde Drobek spával.

„Ze začátku na tebe čekal tady. Potom občas mizel, ale vracel se k jídlu. Až do včerejška tu pravidelně spal. Jenže včera večer se nevrátil, a když se neukázal ani dnes ráno, poslala jsem pro tebe, jak jsem slíbila. Doufám, že se do neděle objeví a uklidní se, když tu budeš. Nechci riskovat, že by zmizel úplně.“

„Snad neutekl daleko. Bojím se o něj,“ vzhledla Hanka k léčitelce.

„Já taky. Ale věřím, že se vrátí. Zatím ti dojdu obstarat věci na spaní. Procházej se klidně po celém útulku a budeme čekat. Snad to vyjde.“

Hanka přikývla a smutně se ohlédla po pelíšku svého chráněnce.

Po nějaké době ale už nemohla procházení vystát a šla Sidi požádat o práci. Beznaděj prázdného odpoledne Hanku skličovala. Čekání pro ni bylo horší než tělocvik s Hugem Starem. V noci se jí jako obvykle zdálo o Drobkovi a ráno přesně jako v předchozích dnech se zklamáním zjišťovala, že má prázdnou náruč.

Pátek se neuvěřitelně vlekl. Snad nikdy nezažila tak dlouhý den. Bloumala od ničeho k ničemu a nic ji netěšilo. Drobek se nevracel. Přemýšlela, kde asi vězí a jak mu je. Vyčítala si, že ho opustila a nechala napospas samotě a strachu.

V sobotu se objevil Rafan a dělal jí společnost. I Sidi začala ztrácet naději. Drobek jako by se do země propadl. Marně společně čekali až do nedělního večera, kdy Sidi jen bezmocně pokrčila rameny. Nebylo možné dál čekat a jeden z pomocníků doprovodil děti zpět do Santareny. Všichni byli zklamaní. Dráček zřejmě utekl nadobro. Byl to smutný nedělní večer.

Rafan se nemohl dívat, jak se jeho kamarádka trápí, a navrhl: „Promluv si aspoň s Plamem.“

„Promiň. Chci být sama,“ zavrtěla hlavou a zmizela ve své ložnici.

V pondělí opět začal školní kolotoč. Hanka se musela hodně soustředit, aby vnímala všechno učivo, které do nich učitelé hustili. Marně se jí její kamarádi snažili rozveselit. Brzo měla jejich pokusů o humor plné zuby a utekla místo oběda k řece, kde se posadila na břeh. Plynoucí voda uklidňovala. Kdyby tu tak mohl být aspoň Plam.

„Já tu přece jsem, kdykoli si na mě vzpomeneš,“ ucítila ve své mysli kontakt, který svou myšlenkou vyvolala. „Proč jsi tak smutná?“

„Drobek zmizel.“

„To je mi líto.“

„Neměla jsem ho opouštět. Zůstal tam tak sám.“

„Není to tvoje chyba, že je pryč. Možná tě jen hledá a zase se vrátí.“

„Mám o něj strach. Neexistuje nějaký způsob, jak by se dal najít?“

„Rád bych ti pomohl, ale nic mě nenapadá.“

„Netrap se tím, Plame, já to nějak přežiju.“

„Počkej, na něco jsem si vzpomněl. Pamatuješ na ten plamínek, který jsme viděli při našem minulém spojení?“

„Ano. Tehdy jsi tvrdil, že je to náš malý dráček,“ začalo Hanku zajímat, kam dotazem Plam míří.

„Zkus se na něj soustředit. Třeba by mohl mrňous pochopit, že ho hledáš.“

„Teď nemůžu, za chvíli nám začíná hodina, ale mohli bychom to zkusit večer.“

„Dobře. Ozvi se, až budeš mít volno,“ souhlasil Plam.

Vtom do jejich spojení problikl plamínek, jak si ho Hanka pamatovala od minule. Ale to už kontakt s Plamem ukončila. Zahořela v ní však jiskřička naděje. Hned měla o fous lepší náladu.

„Procházka ti udělala dobře,“ mrkl na ni Rafan, když se vrátila na hodinu s profesorem Jasanovem. Magické vyhledávání zatím nikoho moc nebavilo, protože probírali teorii a zdálo se jim, že profesor zbytečně bazíruje na podrobnostech. Tentokrát je ale mile překvapil, když prohlásil, že je čas na malý test jejich soustředění.

„Vezměte si nějaký malý jednoduchý předmět, třeba psací brk nebo kus papíru, a položte ho před sebe na lavici.“

„Může to být lízátko?“ ozvalo se rozpustile ze zadní lavice.

„Beze všeho,“ nenechal se vytočit učitel a počkal, až žáci splní, co jim řekl.

„Nyní se na předmět dobře podívejte, zapamatujte si jeho podobu. Ták, to je ono. Tím pohledem jste vytvořili mezi sebou a předmětem vazbu. Představte si ji jako světelný paprsek, který vede k předmětu z vašich očí. Pokuste se o maximální soustředění. Máte to?“

Opět chvíli počkal na jejich koncentraci.

„Nyní zavřete oči, ale pomalu a opatrně, aby zůstal světelný paprsek aktivní. Nechte zavřené oči a stále se soustřeďte.“

Profesor začal tiše přecházet po třídě a na každé lavici posunul předměty jinam, než byly původně. Když byl hotov, pokračoval: „Neotvírejte oči a pokuste se jen podle paprsku, který máte v mysli, natáhnout ruku a dotknout se předmětu na lavici. Pokud se vám to podaří, aniž byste se podívali, budu to považovat za velký úspěch...“

Bohužel se to nepodařilo nikomu, protože právě v tom okamžiku se Hanka překotila i se svou židlí a spadla pod lavici. Všichni okolo v úleku vyskočili a veškeré soustředění bylo pryč.

„Vaše chování a vyrušování, slečno Vronová, je naprosto nepřijatelné. Okamžitě vstaňte a přistupte ke mně!“ nařídil Hance rozzuřeně profesor. Všechny až zamrazilo z jeho přísného tónu a příkrčili se před našťvaným učitelem ve svých lavicích. O to víc spolužáky překvapilo, když se zpod lavice vynořil Hančin obličej a dívka se rozzářeně usmívala.

Rafan jí chtěl pomoci, ale dívka jen zavrtěla hlavou a vstala. V náruči měla tvora, na kterého ostatní jen mlčky zírali a nechtěli věřit svým očím.

„Našel mě, on se vrátil!“ ukázala profesorovi dráčka, který vši silou zarýval drápky do jejího trika a kůže. Tulík začal nadšeně povykovat a švitořit.

Profesor se několikrát zhluboka nadechl, potom se otočil ke třídě: „Opakujte si potichu látku z minulé hodiny.“

Hanku naléhavě postrčil směrem ke dveřím, kde aktivoval políčko zástupkyně ředitele. Vmžiku stáli v předsínce před jejími dveřmi a Jasanov prudce zaklepal.

„No, no, nejsem hluchá,“ ozval se nerudný hlas a otevřela jim sama Diana Rena.

Jasanov postrčil Hanku dovnitř a zavřel za sebou dveře.

„Tohle by nemělo být možné,“ řekl důrazně a kývl hlavou k dívce, „přece tu ručíme za bezpečnost dětí. Kdo sem proboha propašoval tohoto tvora?“

„Ale on...“ chtěla začít vysvětlovat Hanka, ale všimla si, že na ni zástupkyně hledí a jemně vrtí hlavou. Autoritativním gestem ukázala na křeslo, do kterého dívka i s dráčkem váhavě usedla. Zástupkyně se postavila přímo před Jasanova: „Já to vyšetřím, pane profesore. Jestliže se někdo provinil proti školním pravidlům, ujišťuji vás, že bude patřičně potrestán. Předpokládám, že se chcete vrátit do třídy, takže vás nebudu zdržovat. Dívku mi tady nechte, prověřím, co se přihodilo.“

„Jistě, paní kolegyně,“ odpověděl trochu kysele Jasanov. Byl zvědavý, o co jde, a přál si být přítomen u výsledku. Zástupkyni ředitele se však neodvážil odporovat.

„Nemusíš se ničeho bát,“ uklidňovala Diana Rena Hanku, když učitel odešel. Opatrně přistoupila ke křeslu a prohlížela si vyděšeného tvora, kterého dívka svírala v náruči.

„Nevěřila jsem Sidi, když mi vyprávěla, jak je malý,“ řekla tiše a posadila se z druhé strany stolu. Pomalu přistrčila k dívce misku se sušenkami. Hanka jednu vzala a nabídla ji dráčkovi. Ten se na Hanku díval se směsicí obav. Dívka

tedy sušenku snědla sama a sáhla si pro druhou. Drobek ji přijal a hltavě ji spolkl. Když zlikvidoval poslední, vypadal klidněji.

„Pořád nechápu, jak tě mohl najít,“ mnula si bradu zástupkyně.

„Právě jsme se učili magické vyhledávání a pan profesor zkoušel, jestli udržíme kontakt s předmětem, když zavřeme oči. Soustředila jsem se na světelný paprsek, a najednou můj paprsek vybuchl záplavou světla a dráček se ke mně přemístil,“ vysvětlovala Hanka.

„Dokázal se napojit na tvoji mysl,“ přikývla žena, „ale přesto by nemělo být možné, aby překonal ochrannou izolaci školy. Pokud se to rozkřikne, nebudou nám rodiče našich žáků věřit, že je tu bezpečno.“

„To mě mrzí,“ odpověděla Hanka, i když jí bylo jasné, že zástupkyně žádnou odpověď nečeká.

Diana Rena mávla rukou, jako by chtěla naznačit, že tenhle problém teď není nejdůležitější. Dívala se na dívku a dráčka, který se jí zoufale držel a občas se vyděšeně rozhlédl. Přemýšlela, jak tuhle neobvyklou situaci vyřešit. Už se ve škole potýkala s nejrůznějšími problémy, ale tohle?

„Vypadá to, že má tvůj chránělec pořád strach,“ pronesla nahlas.

„Asi ano. Je velice plachý a lekavý.“

„Co je potřeba udělat, aby se uklidnil?“

„Měla bych ho vzít ven na místo, kde budeme sami.“

„Obávám se, že teď byste venku takové místo hledali těžko. I když... Nestačila by velká otevřená terasa?“

„Ano, to by asi šlo,“ souhlasila Hanka.

„Tak pojď za mnou,“ vyzvala ji zástupkyně a na dveřích v předsínce označila nápis ROHOVÝ POKOJ.

Ocitli se ve velké slunečné místnosti. Celá jedna stěna a část další stěny pokoje, ve kterém teď stáli, byla prosklená.

Žena přistoupila k největší zasklené ploše a odsunula sklo do stran. Otevřeným prostorem pronikl dovnitř čerstvý svěží vzduch a dalo se vyjít na velikou terasu. Před Hankou se otevřel důvěrně známý pohled na řeku a nejbližší okolí školy.

„Počkej zatím tady. Pošlu sem nějaké jídlo pro toho malého i pro tebe. Pak se domluvíme, co dál.“

Diana Rena ještě přisunula na terasu jedno křeslo, a když se do něj dívka s dráčkem posadila, opustila zástupkyně místnost.

Páni, to je luxusní bydlení, pomyslela si Hanka a spokojeně se opřela v křesle. Pocit štěstí, že ji Drobek našel, v ní přetrvával. Začala svého malého chráněnce drakovsky konejšit a po chvíli upozorovala, jak se mu klíží oči.

„Neboj se, už tě neopustím. Nedovolím, abys zůstal sám,“ říkala mu, ačkoliv si neuměla představit, jak by se to dalo zařídit.

Po chvíli zaslechla, že do pokoje někdo vstoupil. Dráček sebou trhl, ale nezmizel. Ohlédla se a spatřila Rafana a Sváťu. Jeden nesl táč s rybami a druhý měl v rukou mísu s vodou a pod paží velký balík sušenek. Položili všechno vedle Hanky.

„Páni, tady je to nádherný,“ obdivně zhodnotil pokoj Sváťa a postavil se tak, aby si mohl dráčka lépe prohlédnout.

„Máme tu s tebou počkat na zástupkyni,“ vysvětlil Rafan a přitáhl si jedno z křesel na terasu vedle Hanky.

„Nedal by si dráček sušenku?“ zeptal se Sváťa a načal balík, který donesli. Když se dráček ani nepohnul, strčil si ji do pusy. Než ji stačil dožvýkat, zmocnil se další sušenky tulík a vyběhl s ní po křesle až na Hančino rameno. Všichni se dívali, jak ji podává Drobkovi a jak si ji od něj dráček opatrně bere. Tulík nadšeně zašvitořil a odběhl pro další.

Po chvíli se Plavíkovi podařilo vylákat dráčka na podlahu. Chtěl se s ním honit, ale Drobek se šel napít a potom se začal věnovat tácu s rybami. Hanka si oddychla, když viděla, jak mu chutná. Další zvuk za nimi ale způsobil, že dráček zmizel a znovu se objevil u Hanky a zatínal jí drápky do trika.

V místnosti se objevili ředitel, Diana Rena a Jasanov.

Kluci se postavili a Hanka se napůl otočila i s křeslem. Vstát se neodvážila, aby Drobka nepoplašila.

„Vidím, že se pustil do jídla,“ konstatovala spokojeně zástupkyně, zatímco si oba muži pozorně prohlíželi tvora v Hančině náručí.

„Měla bych pro vás návrh,“ pokračovala Diana Rena a podívala se na děti, „radili jsme se s panem ředitelem a vaším třídním profesorem, jak to zařídit, aby Hanka nemusela přerušit studium po dobu, kdy se bude muset starat o svého chráněnce. Nebylo by vhodné nosit ho na vyučování. Ani rodiče spolužáků by to zřejmě nepovažovali za přijatelné. Třetí ročník ale umožňuje žákům požádat v odůvodněných případech o studium podle individuálního plánu.“

Hanka se zavrtěla a napjatě očekávala, co vymysleli.

„K tomu bych ovšem potřebovala i spolupráci vás dvou,“ obrátila se na Svátu a Rafana, „byli byste ochotni učit svou sestru všechno, co proberete v hodinách?“

„Určitě ano,“ odpověděl hned Rafan, „ale nejsem si jistý, jestli to dokážeme správně.“

„Stejně jsme se vždycky učili společně,“ přikývl i Sváta.

„Dobrá. To by zjednodušilo situaci. Já bych se Hance věnovala dvakrát týdně a dohlédla na to, zda látku správně pochopila,“ spokojeně pokývala hlavou žena.

„To ale není všechno. Ještě musíme vyřešit otázku víkendů. Z bezpečnostních důvodů nemůžeme dovolit, aby se tvůj dráček nekontrolovaně pohyboval po Santareně.“

„Ale on se ode mě ani nehne.“

„Já to vím,“ přikývla zástupkyně, „ale ostatní tomu možná nebudou věřit a mohli by vás obtěžovat, nebo dokonce ohrozit i na životě. To nemohu připustit. Obávám se, že budu muset trvat na tom, abys i se svým malým drakem zůstávala během víkendů na školních pozemcích.“

Hanka si představila procházky opuštěnými prostorami kolem školy, cestami podél řeky a možnost zalétat si na louce jednorožců a usmála se.

„To je skvělý nápad. Myslím, že Drobkovi se tu bude líbit víc než ve městě.“

„Takže jsme domluveni,“ kývla zástupkyně a s oběma muži odešla.

„Já tu chci taky s vámi bydlet,“ ukřivdění vzdychl Sváťa.

„Hele, brácho, nemůžeš mít všechno. Máš rodinu, po které jsi celý svůj život toužil, tak si nestěžuj,“ zarazil hned v počátku jeho sebelítost Rafan.

„Když ono je to jiné, než jsem si představoval.“

„Tak si laskavě vedle toho představ, jak stojíš na place v Útulném domově a máš na výběr, jestli se staneš sluhou nebo drábem nebo budeš mít štěstí a budou tě šikanovat vojáci.“

„No jo, já vím, že máš pravdu, jenom bych tu hrozně moc chtěl být s vámi.“

„Vždyť přece budeš. Taťkovi řekni, že kvůli nepřítomnosti naší třídní učitelky se nám některé hodiny posunuly skoro až do večera, což je víceméně pravda, a doma pak můžeš jen přespat.“

„To je fakt, to by mohlo vyjít.“

Ode dveří se znovu ozvaly kroky. Tentokrát přišla zástupkyně sama.

Přitáhla si k nim křeslo na terasu a mávla na kluky, aby zůstali sedět, když projevíli ochotu jí pomoci. Uvelebila

se vedle nich a Rafan s údivem pozoroval tulíka, jak hned přiběhl, vyskočil k ní a usadil se jí na rameni. Tohle si zatím u žádného z učitelů nedovolil. Diana Rena na něj zašilhala a usmála se.

„Takže to podstatné je zařízené,“ otočila se na Hanku, „než se nám podaří vyřešit situaci tvého malého dračího sirotka, budeš s Rafaelem bydlet v tomto pokoji. Ven s dráčkem budete chodit vždy až poté, co odejdou poslední žáci. Nechci, aby přišel do styku s ostatními dětmi. Jasně?“

„Jasně,“ odpověděli.

„Svatoplukova otce požádám, zda by svému synovi umožnil během několika příštích týdnů prodloužený pobyt ve škole, aby tě mohl učit. Doufám, že nebude mít námítky.“

„Pokud se nedoslechne o drakovi, tak snad ne,“ řekl Sváťa nejistě. „On totiž draky nesnáší.“

„Aha. Dobře. Vyhnu se zmínce o dracích,“ zajiskřilo ve se v očích zástupkyně.

„Rafaeli, ty na tento víkend odejdeš domů a v neděli večer sem vezmeš všechny vaše věci. Přiveď s sebou i vašeho poručníka, ráda bych si s ním promluvila.“

„Neboj se, Hanko, úplně sama tu nebudeš. V sobotu přijde tvého svěřence zkontrolovat Sidi. Mimochodem, měla velikou radost, když jsem jí líčila, co se přihodilo. Ostatní věci tady určitě znáte, tak doufám, že nedojde k žádným zmatkům. Máte nějaký dotaz?“

Děti jen zavrtěly hlavou. Diana Rena sundala tulíka z ramene, podrbala ho a podala tvorečka Rafanovi. Pak vstala, usmála se na ně a odešla.

Tulík se odrazil a skočil do vedlejšího křesla dráčkovi přímo na hlavu. Jako obvykle chtěl svým rychlým manévrem zmizet, ale dráček po něm chňapl a chytil ho za ocásek, až Plavík překvapením vykvikl. Hanka chtěla zasáhnout, ale Drobek sám od sebe uvolnil sevření a tulíka pustil.

Ten si okamžitě začal olizovat pomuchlanou srst a vrhal po dráčkovi vyčítavé pohledy.

„To je překvápko, někdo byl taky jednou rychlejší než ty,“ smál se Rafan Plavíkovi. Vtom se na hodinkách chlapců objevilo upozornění, že je čas dostavit se na hřiště.

„Panebože tělocvik!“ chytil se za hlavu Rafan.

„Jdeme si zaběhat, ne?“ znechuceně se zvedl Sváťa. I on usoudil, že běhání bude lepší, než se celou hodinu dívat na Huga Stara.

„Nevíš, jak se tu dá chodit za školu?“ zeptal se s útrpným výrazem Rafan, až se Hanka musela zasmát.

Zůstala s dráčkem sama. Po chvíli slezl z jejího klína a šel dojíst ryby na tácu.

Po vyučování jí kluci donesli učebnice a Sváťa vyrazil k domovu. Rafan odešel do jídelny objednat jídlo na pokoj. Přemýšlel, jak se asi objednává pokrm pro draka, ale to už nejspíš zařídila přímo zástupkyně ředitele.

Hanka si na noc ustlala na zemi, aby nehrozilo, že z postele spadne ona nebo Drobek. Další den začal fungovat její nový vyučovací systém. Zjistila, že bude nejlepší, když si před tím, než přijdou kluci, přečte co nejvíc informací v učebnici, aby neztráceli čas nepodstatnými věcmi a mohli se věnovat hlavně praktickému užití magie a úkolům. Několik dní trvalo, než našli způsob, jak se s učením Hanky vypořádat. Diana Rena ale ocenila jejich úsilí a pochválila je.

Dráček se zvolna osměloval a neskákal už při každém příchodu kluků Hance do náruče. Taky si začal hrát s tulíkem. Oba lítali po celém pokoji v naprosto neuvěřitelné rychlosti. Konečně našel Plavík někoho, kdo měl stejně hbité reflexy jako on.

Týden utekl jako voda a v pátek večer Hanka osaměla. Poté, co odešli poslední žáci, rozhodla se vzít Drobka po-

prvé na procházku ven. Odnesla ho v náručí až na břeh řeky. Když se posadila do trávy, položila dráčka vedle sebe. Viděla, jak je z té změny režimu nervózní. Hančina nehybnost ho však po chvíli uklidnila a začal zkoumat břeh. Stále se ohlížel a kontroloval, jestli mu zase neuteče. Mezi travinami u vody ulovil velkého brouka a s velkým mlaskáním ho snědl. Dívka jen doufala, že si nepřijde otřít čumák do jejího trika.

„Drobku,“ zavolala na něj, zdvihla se a pomalu se vydala podél břehu. Byla zvědavá, jaký pohyb zvolí dráček, aby jí stačil. Nejdřív se snažil cupitat, ale pak zmizel a objevil se kousek před ní. Zkontroloval, jestli pokračuje v chůzi, a stejným způsobem se pohyboval během celé procházky. Zdálo se, že necítí potřebu ani běhat, ani létat. Premistování pro něj asi bylo nejpohodlnější. Hanka zpátky do pokoje nespěchala, byla ráda, že je konečně venku, kde fouká vítr a roznáší kolem dokola typický pach řeky.

„Plame,“ zkusila oslovit svého dračího přítele.

„Vždy k službám,“ odpověděl škádlivě, „jakkak se má náš dračí plamínek?“

„Ty víš, že za mnou přišel?“

„Ten záblesk v tvé mysli prostě nešlo přehlédnout. Hrozně jsem se polekal, že se ti něco stalo.“

„Nikdo nechápe, jak mě tu mohl najít.“

„Víš, co si myslím, Hanko? Že tvoji stopu zachytil už ve chvíli, kdy jsme končili náš minulý rozhovor. Zdálo se mi, že jsem zahlédl jeho plamínek, který nám předvedl už předtím.“

„Ať je to jak je to, jsem ráda, že se neztratil.“

„Podívej, už se k nám zase připojil,“ řekl Plam. A opravdu. Spolu s jejich komunikačními krystaly plápolal v jejich myslích plamínek jako od svíčky.

„Zdá se, že je šikovný a zvědavý. Nemohu se dočkat, až se vrátí Ferinová a poví nám, co o nich zjistila.“

„Její návrat ale může znamenat, že se budeš muset s dráčkem rozloučit. Říkala přece, že se pokusí najít jeho příbuzné,“ opatrně připomněl Plam Hance, že o svého chráněnce pravděpodobně přijde.

„Já vím. Bude se mi po něm stýskat, ale nebudu se bát, že je někde sám a nešťastný. Tohle je něco jiného, než když utekl.“

„No, já jen, abys pak zase nebyla smutná a zoufalá.“

„Mám tě ráda, Plame. Přála bych si, abys tu byl s námi.“

„Chtěl bych totéž.“

Drak jí foukl do vlasů a plamínek v jejich myslích se zařepotal, když ukončovali spojení.

Hanka se ohlédla na Drobka. Přiběhl k ní a natáhl se, aby ho vzala do náruče. Potom zvedl hlavu a foukl do jejích vlasů. Udiveně se mu podívala do očí a přemýšlela, nakolik jim tenhle záhadný mrňous rozuměl.

Pomalou se vrátili do pokoje a Hanka se konečně báječně vyspala.

Druhý den se ve škole objevila nejen Sidi, ale také její bratr Nik a přítel Giro. Překvapeně zjistila, že Nikovi kráčí po boku kvanter. Že by to byl ten, kterého Sidi zachránila, když hrozilo, že vedle ostatních mláďat nepřežije? Hanka nadšeně sledovala malou štíhlou, ladně se pohybující šelmu. Na jejím těle se automaticky objevovaly mimikry, ale trochu se zpožděním, takže ji bylo docela snadné sledovat.

„Líbí se ti moje Junis?“ usmál se na dívku Nik. „Chceš se s ní seznámit?“

Hanka se naklonila nad samicí kvantera a dráček s protestujícím prsknutím zmizel. On se rozhodně s žádnou šelmou seznamovat nechtěl. Nik Junis podržel a Hanka si ji

pohladila. Kvanterice ji očichala a olízla jí ruku neuvěřitelně drsným jazykem.

„Neboj se jí,“ řekl Nik, „je moc hodná, ještě nikdy se po nikom ani packou neohnala.“

Bylo stále ještě krásné teplé počasí, a tak usedli společně do trávy v zahradě. Diana Rena jim vlastnoručně přinesla občerstvení a na chvíli se s nimi také posadila. Sidi prohlédla dráčka a konstatovala, že je zdravý a nezdá se, že by mu něco chybělo.

„Kouká se na tebe nějak nedůvěřivě,“ smál se Giro, když Sidi skončila s prohlídkou.

„Ani se mu nedivím. Minule jsem byla u toho, když Hanka zmizela, takže jsem v jeho očích krajně podezřelá,“ zasmála se léčitelka spolu s ním.

Dlouho si povídali a pak se šli projít k řece. Kvanterice Junis se připojila k Sidi a Drobek jim předvedl svou přemísťovací techniku, čímž vyvolal další diskuzi o svých schopnostech.

Po obědě se vydali na procházku k louce jednorozců. Hanka překvapeně zjistila, že tu na ně čeká Nik a má s sebou dvě školní prkna.

„Slyšel jsem, že máš ráda supervolon, tak mi Diana Rena půjčila klíč od skladu. Nechceš si se mnou chvíli zalítat?“

„To by bylo báječné,“ nadšeně souhlasila Hanka, ale náhle se zaraženě ohlédla, „jenom jestli mě Drobek nechá.“

„Budeme se držet při zemi, aby na tebe viděl,“ usmál se Nik a Hanku z toho jeho úsměvu až polilo horko. Rychle se sklonila k prknu, aby zakryla rudnoucí tváře.

Pomalou na prknech obletěli Sidi a Gira. Dráček zneklidněl. Několikrát se přemístil, ale Hanka už byla s prknem vždycky někde jinde. Konečně u něj viděli, že dovede požívat i křídla, když se ocitl ve vzduchu bez opory. Najednou se jí zhmotnil přímo v náručí a vyhodil ji z rovnováhy.

Ale Nik, který letěl těsně vedle ní, se natáhl a podepřel ji. Hanka vyrovnala a nabrala zvolna rychlost. Jednou rukou podpírala Drobka a doufala, že zůstane v klidu. Obletěla dokola louku jednorožců a s úsměvem pozorovala, že se Nik drží vedle ní. V té chvíli se cítila velice šťastná. Bohužel na ně Sidi zamávala, aby skončili. Nik se ujal prken a nesl je uklidit.

„Víš, kam se dávají?“

„Jasně. Taky jsem tu před časem studoval.“

„Takový krásný den,“ řekla Sidi, když se loučili, „skoro jsem měla pocit, že jsme na dovolené.“

„Opatruj ho, ale moc ho nerozmazluj,“ potřásl dívce rukou Giro.

„Rád jsem tě viděl,“ řekl Nik a Hanka se na něj zářivě usmála. Nemohla si pomoci. I když si v duchu opakovala Sidino upozornění, že všechny holky považuje za slepice, nepomáhalo to. Byl milý, hezký a Hanka se vedle něj cítila moc dobře.

V neděli večer přivedl Rafan Zachariáše. Trpaslík si prohlédl draka a kroutil hlavou.

„O něčem takovém jsem v životě neslyšel. Jsem zvědavý, co ta vaše profesorka zjistí.“

„Na to jsme zvědaví všichni,“ kývla Hanka.

„No nic, nebudu vám tady zaclánět. Mějte se fajn. A až tohle skončí, nezapomeňte se vrátit do svého stromového domečku. Je sice menší, než tohle apartmá,“ rozhlédl se trpaslík kriticky po jejich současném pokoji, „ale rozhodně útulnější.“

„Díky,“ usmála se Hanka a její kamarád šel Zachariáše vyprovodit.

Za dva dny se Hance ozval Plam. Už při navazování kontaktu ucítila jeho neklidné rozpoložení.

„Máš nějaké potíže?“ zeptala se.

„Nevím, jestli se tomu dá říkat potíže. Je to spíš takový zvláštní nepříjemný pocit. Můj bratr Zuřivý dráp se rozhodl opustit rodinu i hnízdo. Všem oznámil, že od nás odchází a nemá v úmyslu se vrátit.“

„A kam jde?“

„Prý hledat temný pramen.“

„Nerozumím. Co to znamená?“

„Taky jsem nevěděl. Ptal jsem se matky. Řekla mi, že jde nejspíš jen o výmluvu, aby vypadal důležitě. Kdyby to myslel vážně, znamenalo by to, že je namyšlený hlupák. Nikdo s kapkou rozumu by nešel za vidinou staré legendy.“

„Legendy?“

„Šel jsem pátrat do archivu, o čem ta legenda je. Svého bratra znám a myslím si, že opravdu vyrazil hledat temný pramen. Neměl to tu totiž poslední dobou snadné.“

„Nechceš doufám, abych ho litovala.“

„To ne, vždyť ani já se s ním od návratu z Poluty nestýkal. Jenže od chvíle, kdy přišel o oko, začali se na něj draci dívat jako na postiženého. A věř mi, že draci postižené příliš nemilují.“

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.